

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 2. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

OCTOBER 15, 1938

Subscription Price, \$2.00

MEDITATION

Constraining Love

For the love of Christ constraineth us, because we thus judge, that if one died for all, then were all dead. And that He died for all that they which live should henceforth not live unto themselves, but unto Him which died for them and rose again.

II Cor. 5:14, 15.

Marvellous, unfathomable love!

One died for all! He died for us!

For, it is to this love of Christ to us, not to our love to Him, that the text refers.

True, the expression "the love of Christ" might very well be interpreted to signify our love of Christ. And, wholly misunderstanding the meaning of the text, as if the apostle meant to say that he and his fellow-laborers in the gospel were motivated, were urged on by their love to the Lord in their preaching of the Word of God, many have thus understood the expression. Yet, the rest of these verses, speaking of the death of Christ for all as the manifestation and realization of this love of Christ, clearly indicate that His love to us is meant.

It is that love whereby, on His part, He is eternally and inseparably united with His brethren, among whom He appears as the Firstborn.

For, love is the bond of perfectness.

It is stronger than death. It is a fire that cannot be quenched. It longs for its object, yearns for perfect fellowship with that object, cannot rest until it has found its object and, in the sphere of eternal perfection pressed that object forever to its heart.

And love is of God, for God is love.

Such is the love of Christ to His own, to us all. It has its spring in the love of God. Its fountain is traced

to eternity, in God's eternal good pleasure, according to which He willed that His beloved Son should, as the Christ, be the Firstborn among many brethren, ordained Him as their Head, established by His sovereign, elective grace the inseparable bond of union between Him and us. And having its fountain in the Most High, and tracing its source to the eternal good pleasure of Jehovah, it cannot rest until in heavenly perfection it has lifted us up unto Himself in most intimate union and highest possible likeness!

As such this love of Christ is revealed in time, descends, comes down to our level, into the lowest parts of the earth, seeking, reaching down to that which is lost; descending into our darkness to lift us up into the light, into our sin to translate us into the state of perfect righteousness, into our corruption to cleanse us from all our pollution, into our deepest woe to draw us into eternal bliss with Himself, into our death to make us partakers of His own glorious life, into our hell to lift us with Himself into heavenly glory!

For such must needs be the revelation of the love of Christ!

We were in the prison of sin and death, when He descended to seek us, to take us unto Himself. Slaves of sin we were justly, because of our guilt, shackled with bonds of corruption from which we could not and would not liberate ourselves. No right had we to ought else than to be called children of the devil and servants of sin.

But He loved us with the eternal, infinite, unquenchable love that has its origin in eternity.

And He did not cease to seek us, He did not abandon His purpose to liberate us and take us unto Himself, even though He reach out into the depths of hell!

He died for all!

In behalf of all He died. Such is most probably the meaning of that frequently occurring and significant little word *for* in this connection. He died for the sake of all, for the benefit of all, that all might die

in Him, that all might live with Him. As is evident from the rest of the text, this is the primary meaning that has all the emphasis. Yet, never so, that He could have died in behalf of all, unless His death were also vicarious, substitutional, so that He also died instead of all. In the place of all He died that He might die in behalf of all. And mark you well, He *died* for all! All the misery, all the darkness, all the terror of hell, all the wrath of God, all the agony and amazement there is in death He tasted! He *died*! His death was an act! For, He died as the manifestation of His marvellous love to us. No one took His life from Him. He laid it down of Himself, willingly, obediently, consumed with zeal for the righteousness of God, filled with the love of the Father and the love of His own!

For all He died!

Instead of all and for the benefit of all, not one excepted!

Nor can it ever fail that these *all* for whom He died should be glorified with Him.

False, utterly false is the presentation of those that would, after all, make this love of Christ impotent to perform what it would, to find what it seeks, to bestow the benefit of that amazing death of the cross upon all for whom it was suffered. Oh, it sounds so sweet: Christ died for every man as far as His intention is concerned, but whether you and I shall receive the saving benefit of His loving death depends on our will to accept Him!

But it would enervate this saving love of Christ and render it utterly powerless.

He died for all, yes, but the all are those whom the Father united with Him in that eternal good pleasure where this love has its source. Not for all men, but for His own He died. For, this is the current teaching of the Word of God. This is in harmony with the context, for the apostle is writing to the Church of Christ's love. This is the indispensable condition of his vicarious death, for either He died for all men and all men are surely saved, which is not true, or He died instead of and in behalf of the elect only and these are surely saved, which is, indeed, the, truth. And this, finally, is in harmony with the way in which His death and resurrection are applied to us.

For, even this is not of him that willeth, nor of him that runneth.

Christ Himself, loving His own even unto the end, makes us partakers of the power of His death and resurrection.

He died for all!

He saves all!

Wonderful love of Christ!

Constraining love!

The love of Christ constraineth us!

It constrained the apostle and his fellow-workers, so that it alone could explain their toil and labor, their patience in suffering, their zeal and perseverance in the work of the Lord.

And it always constrains, must needs constrain the inner life and outward walk of those who by faith lay hold of that love of Christ. It limits, even though it be with the limitation of freedom; it holds within certain boundaries that cannot be passed, even though within these boundaries one moves with perfect liberty. For, such is the significance of this expression. The apostle does not mean to say that the love of Christ impels him, urges him on, that his love of Christ is the motive of his whole life and all his work as an apostle; but that the love of Christ to His own, that love in its true meaning, its power and fruit, keeps them within certain limits of life and walk, gives direction to all their conversation.

For, first of all, this love of Christ leads us to judge, that if one died in behalf of all, then are all dead.

And, as evidently implied in the rest of the text, the judgment continues: if one arose for all, then were all alive.

One dead, all dead!

One alive, all alive!

Such must needs be the judgment if the relation between the one and the all were such that the one stood in the place of all, that he died and arose in behalf of all!

In the death of Christ, through the power of the death of Christ all that are in Him are surely dead. Christ died the death to sin and all its power. He went into the death with all our iniquities upon Him, made sin for us; He appeared out of death perfectly free from those transgressions that were laid upon Him to bear. The strength and power of our death in sin is our guilt. Because we are guilty we are under the condemnation of death, all death. And thus we are justly and righteously, according to God's own judgment over us, slaves of sin and have no right to be liberated. But Christ bore all our sin and carried them away forever by an act of perfect obedience in His death. He paid for our sin. He fully satisfied the justice of God in our behalf. His death is, therefore, the freedom from sin. Sin hath no longer dominion over Him as the Head of His people, no further requirements can be made of Him as the Mediator of God in behalf of His people. He has a right to life; He issues forth into the justified life of perfect freedom from sin in the resurrection!

One dead, all dead!

What is true of Him is true for us!

For, first of all, when He shed His lifeblood on the cross, when He accomplished His act of most perfect obedience to purge away the guilt of sin, we all were

in Him according to God's eternal counsel. He was ordained our Head and we were all members of His body, reckoned in Him. His death is the death of all! There on the cross died forever, as far as Christ and all His own are concerned, the man that was bound with shackles of sin. In that sense we all died on the cross. And, secondly, when by the grace of Christ that death is applied to us, when the power and benefit of that death is bestowed upon us, and God through Christ calls us into perfect liberty, we die the death to sin forever. It hath no more dominion over us. By grace we are liberated.

Formerly we were alive unto sin.

Through the death of Christ unto sin we have died!
One dead, all dead!

And all are "living", because He lives!

Plainly it is to that new life, which the believers have in Christ and not merely to their natural, earthly life, that the text refers in the last part, when it speaks of "they that live". Does he not add that Christ not merely died for them, but also arose in their behalf? Hence, even as all are dead in the death of Christ, so all are alive in the resurrection of the One that arose for them.

Christ arose!

He did not merely become alive again, but He issued forth from Hades with the life of perfect freedom and victory, justified, glorified, exalted! He died once and death hath no more dominion over Him. His resurrection is the perfect, glorified, eternal, heavenly life unto God! And He arose for us! Even here it may, indeed, be said, that He arose in our stead, as our Representative, for His justification is our righteousness, our perfect and eternal righteousness with God. Yet, here too the emphasis falls rather on the truth that His resurrection is for our eternal benefit, that even as we were in Him when He arose, so all the glorious power of that resurrection might become ours through grace.

All alive when the One lives! Because I live, ye shall live also!

Alive with the perfect resurrection-life of the Lord!

Alive with the life of freedom from the dominion and power of sin, with the life of liberty unto righteousness, unto God forever!

Such is the judgment implied in the love of Christ!

For the love of Christ constraineth us, because it involves this judgment:

One dead, all dead; the One alive, all living!

Dead to sin are all in the One!

Alive unto righteousness!

Powerful love of Christ!

New, indeed, for you and for me, if we have tasted that the Lord is good!

Not if merely you look at that love of Christ with a natural eye and remain a stranger to its power; not if your knowledge of that love of Christ is merely intellectual, theoretical, external, knowledge as any man may gather from books, a knowledge *about* that love, that fills the head and touches not the heart; no, not such natural contact with the love of Christ can ever cause you to experience its constraining power, shall ever make all things new for you.

Such knowledge of Christ's love is cold, powerless, dead!

How different it is with the true, spiritual knowledge of that love!

It is like the difference between eating bread and analyzing it in the laboratory. It is the fruit of that blessed work of grace whereby this love of Christ is poured out, is spread abroad in our hearts. And, mind you, even so it is still the love of Christ, the love of God in Christ to us. Then, when thus that love of Christ, is spread abroad in your hearts, you know not merely about Him, but you know *Him*; then you see Him in all the beauty and power of that love that sought you in the depths of hell and found you; then you long for Him, seek Him, turn to Him, by faith let your sins be swallowed up by His death; then the power of His resurrection touches you, makes you free. . . .

And His love to you constrains you!

Constrains now from within!

With the constraint of true liberty!

Constrains you no longer to live unto yourselves, but unto Him, Who died for you and arose in your behalf!

Without the power of that love you live unto yourselves. From your own selves you derive the standard of your living; you will be your own lord. Unto your own good pleasure you live, think, desire, will, see, hear, walk, speak and act. Yourselves you serve, yourselves you seek, yourselves you obey, yourselves, you please. And that means that you are the servants of sin, even in the very best and apparently noblest of your deeds. You fulfill the lust of the flesh and the lust of the eyes, you satisfy the pride of life!

But by that constraining love you live unto the risen Lord!

His will is become your delight! To please Him is become the inmost desire of your heart!

You live unto righteousness, free from the dominion of sin!

Old things have passed away!

Blessed love of Christ!

All things are become new!

H. H.

EDITORIALS

Dat Gods Goedheid Particulier Is

IV.

Een Kwestie Van Exegetische Methode.

“Ja, geachte lezer, met dat bewijs staat het er zoo zwakjes voor, dat het mij nu al jaren lang een raadsel is geweest, hoe iemand met een half of een kwart onsje exegetisch begrip zich daardoor heeft kunnen laten overtuigen”.

Zoo schreef Ds. Zwier (Gods Alg. Goedheid, XV) over onze verklaring van Ps. 145:9.

Hij meent, dat onze verklaring van dien tekst is, dat “de Heere goede gaven geeft aan allen, of: De Heere is aan alle uitverkorenen goed, en Zijne barmhartigheden zijn over al Zijne werken in het rijk der herschepping”.

Waar hij ergens deze verklaringen van ons gelezen heeft, duidt Ds. Zwier niet verder aan.

Doch hierop komen we later wel terug.

Eer we hierop in bijzonderheden ingaan, zoowel als op de “exegese”, die Zwier ons biedt van verschillende uitspraken der Heilige Schrift, moeten we wijzen op een ander, dieper liggend verschil tusschen hem en mij, een verschil, dat de exegese van weerskanten beheerscht. Er is hier namelijk een verschil, dat de *methode* van Schriftuitlegging betreft. Uit dit verschil alleen is het te verklaren, dat onze bewijsvoering uit de Schrift hoegenaamd geen vat op hem heeft, dat hij zelfs niet verstaan kan, na jarenlange studie, hoe onze Schriftverklaring ook maar iemand kan overtuigen, al heeft hij ook maar een kwart onsje exegetisch begrip. En ofschoon ik niet weet, wat het standaardgewicht is voor een normaal exegetisch begrip, versta ik toch de ietwat laatdunkende beeldspraak van Ds. Zwier zoo, dat volgens zijn oordeel ons exegetisch werk beneden alle peil is. We hebben getracht, om te verklaren, hoe Ds. Zwier tot zulk een laatdunkend oordeel over onze Schriftuitlegging kon komen. En we zijn tot de slotsom gekomen, dat er een diepgaand verschil is tusschen zijne methode van Schriftverklaring en de mijne. Wat ik beschouw als de juiste methode van Schriftverklaring, noemt Zwier inlegkunde, en wat hij exegese heet, is naar mijn oordeel dien naam niet waard.

Van dit verschil zullen we onszelf dus eerst rekenschap moeten geven.

En dit verschil van methode tusschen hem en mij bestaat niet hierin, zooals Zwier meent, dat hij eenvouding de Schrift laat spreken, terwijl ik de dogmatiek over de exegese laat heerschen en eigen ideeën in de

Schrift indraag, maar wel hierin, dat Ds. Zwier meent, dat *tekstverklaring*, zonder rekening met de doorlopende leer der Schrift, de z.g.n. *regula Schripturae*, *Schriftverklaring* is, terwijl ik overtuigd ben, dat de Schrift één geheel is, dat verklaring van afzonderlijke teksten nog geen verklaring van *Gods Woord* is, maar dat Schrift met Schrift moet worden verklaard.

Heel de Schriftuurlijke grond voor Zwier's voorstelling van “Gods Algemeene Goedheid” bestaat in enkele losse teksten, die niet maar, volgens zijn verklaring, lijnrecht staan tegenover *enkele andere teksten*, maar tegenover de doorlopende leer der Heilige Schrift, en die hij weigert in het licht van deze te verklaren.

Ik wil eerst een voorbeeld geven ter illustratie van deze methode van Schriftverklaring door Zwier.

Daarna hoop ik aan te toonen, dat deze methode zelf ongereformeerd is.

En eindelijk wil ik wijzen op het groote gevaar, dat deze methode met zich brengt.

Eerst dan een enkel voorbeeld. Zwier schrijft (Alg. Goedh. XVI) :

“Komen we nu tot het tweede argument, waarmee de afwijkende broeders ook bij deze uitspraak der Schrift gewoonlijk komen aandragen.

“Leert de Schrift ons niet zeer duidelijk, zoo vragen ze, bijvoorbeeld in Psalm 73 en Psalm 92, dat al de goede gaven, die de niet-uitverkorenen ontvangen, zoo-vele middelen zijn, waardoor de Heere Zijn eeuwig en onveranderlijk besluit der verwerping uitvoert?

“In Psalm 73 tuurt Asaf zich eerst blind op het feit, dat het den goddeloozen wel gaat en den rechtvaardigen kwalijk gaat in deze wereld. Hij kan niet verstaan, waarom de goddeloozen rust hebben, en het vermogen vermenigvuldigen, terwijl hij den ganschen dag geplaatd wordt en zijn bestraffing er is alle morgens.

“Maar als hij in Gods heilgdommen ingaat, ziet hij dezelfde dingen in geheel ander licht, het licht van Gods raad en bedoeling met dit alles. Nu ziet hij, dat de vrede en voorspoed voor de goddeloozen niet anders zijn dan gladde plaatsen, waarop zij door God gezet worden, om straks in eeuwige verwoesting te vallen.

“In Psalm 92 wordt dezelfde gedachte nog ietwat sterker uitgedrukt, als daar gezegd wordt, dat de goddeloozen groeien als het kruid en al de werkers der ongerechtigheid bloeien, opdat zij tot in eeuwigheid verdelgd worden. Let hier vooral op het woordje *opdat*, het doel des Heeren aanwijzend.

“Dus, zoo luidt de conclusie, alle goede gaven, die God den niet-uitverkorenen doet toekomen, geeft Hij hun in Zijn toorn en groote grimmigheid. Uitspraken als in Psalm 145:9, in Hand. 14:16, 17 en andere gelijkkluidende plaatsen moeten in overeenstemming daarmee worden verklaard. Hoe kunt gij dan bij de verklaring dezer plaatsen spreken van een gunstige gezindheid Gods jegens de goddeloozen?

“Ons antwoord op deze vraag is heel eenvoudig: *Omdat de Schrift ons dit leert.*

“Wij trachten niet op rationalistische wijze deze twee reeksen Schriftuurplaatsen met elkaar in overeenstemming te brengen”.

Laat dit ééne, zeer duidelijke voorbeeld genoeg zijn.

Zwier vindt hier twee “reeksen” Schriftuurplaatsen, die volgens zijne eigene verklaring dwars tegenover elkander staan, zoodat de eene tekst precies het tegenovergestelde leert van de andere, ze elkander uitsluitend tegenspreken. De ééne plaats leert (volgens Zwier), dat God goedertieren is in de dingen van tijdelijk leven over alle goddeloozen, de andere, dat Hij hen ook in en door die dingen haat en vloekt en in verwoesting werpt.

Nu zou men verwachten, dat uit eerbied voor de Heilige Schrift Zwier zou redeneeren: *Beide* kan niet waar zijn; *beide* kan de Schrift niet leeren; één van deze beide teksten versta ik niet goed; laat mij nog eens eerbiedig de Schrift op beide plaatsen onderzoeken, opdat ik moge verstaan, wat Gods Woord ons leert op dit punt!

Doch niets van dit alles. Zelfs geen poging doet hij, om de Schrift hier met zichzelf in overeenstemming te brengen, in haar eigen licht te verklaren. Zelfs meent hij, dat zulk een poging *rationalistisch* is! En het gevolg is, dat hij tot de slotsom komt, dat beide waar is! Bij den Heere is *ja* ook *neen*!

Hij had anders genoeg aanleiding, om zijn verklaring van de ééne “reeks” van teksten in het licht van de andere te verklaren, in Psalm 73. Want die Psalm leert ons, dat Asaf, *toen hij het rechte licht niet had over de dingen*, meende, dat God den goddeloozen goedertieren was, *maar bij beter licht wel inzag, dat hij daarin dwaalde!* Ds. Zwier had de conclusie kunnen trekken, dat zijn verklaring van die andere “reeks” teksten niet deugde, dat hij ze niet in het rechte licht bezag, dat zijn beschouwing er van zou moeten veranderen, zoodra hij het betere licht, dat de dichter van Psalm 73 van uit het heiligdom opving, op die Schriftuurplaatsen zou laten schijnen.

Doch in weerwil van dit alles weigert Zwier de Schrift te verklaren, niet in rationalistisch, maar in haar eigen licht!

Als hij een reeks teksten in de Schrift aantreft, die de particuliere genade leeren, en een andere reeks, die op den klank af de algemeene genade schijnen te leeren, dan laat hij ze naast elkander staan en zegt: beide waar!

Die methode van Schriftverklaring aanvaard ik niet.

Ik ben vast overtuigd, dat deze methode de Schrift verknoeit. Ze leidt ons niet tot het Woord Gods. Woord-verklaring is nog geen Schrift verklaring, al lijkt ze er ook nog zooveel op. Verklaring van losse teksten is nog geen exegese van Gods woord, al is ze,

beide voor den verklaarder en voor den hoorder of lezer ook verreweg de gemakkelijkste methode. Het is er mee als met zeer vele preeken, die als helder en eenvoudig worden geprezen. Ze verklaren u woord voor woord van den tekst. Maar, juist omdat die bepaalde tekst niet wordt verklaard in het licht van geheel het Woord Gods, was de prediking toch geen bediening van het Woord.

Van die methode moet ik niets hebben.

En hoe ongereformeerd de theorie der algemeene genade is, blijkt ook uit het feit, dat ze slechts langs dezen weg van Schriftverklaring kan worden gehandhaafd. Ik zeg: *slechts* door deze methode, want ik veronderstel, dat Ds. Zwier ditmaal zijn best heeft gedaan, om de “algemeene genade” te bewijzen.

En deze methode van Schriftuitlegging is door hen, die geloofden in de souvereine predestinatie Gods nooit aanvaard, altijd gelaakt als in strijd met de eenheid van Gods Woord.

Ze werd juist altijd toegepast door Arminianen, Pelagianen en Semi-pelagianen.

Julianus bracht b.v. reeds tegen Augustinus' leer der predestinatie de bedenking in, dat de Schrift duidelijk, b.v. in I Tim. 2:4 en Rom. 2:4 (een tekst ook door Ds. Zwier gebruikt ten bewijze van Gods algemeene goedertierenheid), leert, dat God wil, dat alle menschen zalig worden en goedertieren is over allen. Maar wat antwoordt Augustinus? Van I Tim. 2:4 geeft hij drie mogelijke verklaringen: 1. *Allen* beteekent allen, van wie God het wil, want immers wordt niemand zonder Zijnen wil zalig. (Enchiridion 103); 2. Alle klassen van menschen (idem); 3. Allen, die het willen krachtens den door God ons ingestorten nieuwen wil. (C.D. XXII, 2). En hoe kwam Augustinus tot deze verklaringen? Eenvoudig doordat hij ze plaatste in het licht van het Schriftwoord, dat door hem zoo dikwijls wordt gebruikt, en dat ook Calvijn op zijn voetspoor in hetzelfde verband aanhaalt, dat God in den hemel is en al Zijn welbehagen doet, en indien God gedaan heeft in den hemel en op aarde al, wat Hij gewild heeft, dan heeft Hij zeker niet gewild al wat Hij niet gedaan heeft. En daarom zegt hij ook van die goedertierenheid Gods, die ons tot bekeering leidt, (Rom. 2:4), dat dit alleen geldt van de uitverkorenen: quem praedestinavit, adducit. (Zie Dr. Polman: De Predestinatieleer, etc. 98).

Had Zwier in de dagen van Augustinus geleefd, hij had hier zeker de zijde van Julianus gekozen, en gezegd, dat iemand met een kwart onsje exegetisch begrip zich door zulk een exegese zeker niet zou laten overtuigen!

Wij houden ons liever aan de uitlegmethode van Augustinus.

Bij Calvijn vinden we dezelfde methode. Ook hem werd meermalen de tekst voorgehouden uit I Tim. 2:4. En hoe antwoordt hij op die tegenwerping? Hij schrijft (Institutie, Boek III, cap. XXIV, par. 16):

“Ik antwoord, dat het vooreerst uit het vervolg der woorden blijkbaar wordt, hoe Hij dat wil. Want Paulus knoopt deze zaken aan elkander, t.w. dat Hij wil, dat Zij zalig worden, en dat zij tot kennis der waarheid komen. Indien zij willen dat in Gods eeuwigen raad vast besloten is dat allen de leer der zaligheid ontvangen, wat wil dan dit zeggen van Mozes beteekenen: Waar is ergens een volk zoo voortreffelijk, tot hetwelk God zoo nadert als tot u (Deut. 4:7)? Hoe is het gekomen, dat God vele volken ontbloot heeft van het licht des evangelies, dat anderen genieten? Welk is de oorzaak, dat de zuivere kennis van de leer der zaligheid nimmer tot de volken gekomen is, en dat andere nauwelijks eenige duistere beginselen van dezelve gesmaakt hebben? Hieruit zal men lichtelijk kunnen opmaken, wat Paulus bedoelt. Hij had Timotheus bevolen openbare gebeden in de gemeente te doen voor koningen en overheden, en dewijl het wat ongerijmd scheen te zijn, dat men gebeden tot God zou uitstorten voor een slag van menschen, wier staat schier hopeloos scheen te wezen — daar zij allen niet slechts vreemd waren van het lichaam van Christus, maar ook het er op toelagden om zijn rijk met al hunne krachten te onderdrukken, — zoo zegt hij onmiddellijk daarop, dat zulk bidden aangenaam is bij God, Die wil dat alle menschen zalig worden. Waarmee hij waarlijk niet anders wil te kennen geven, dan dat Hij voor geen soort van menschen den weg tot de zaligheid heeft toegesloten, maar veeleer zijne barmhartigheid zoo heeft uitgestort, dat Hij niet wil dat er eenig slag van dezelve zij, dat aan die zaligheid geen deel zou hebben. De andere spreken verklaren niet wat de Heere in zijnen verborgen raad van allen bepaald heeft, maar verkondigen dat vergeving van zonden bereid is voor alle zondaren, die slechts zich begeven om die te zoeken. Want zoo zij hard daarop dringen, dat Hij gezegd wordt zich over allen te willen ontfermen, zoo zal ik daartegen zeggen, hetgeen op een andere plaats geschreven wordt: dat onze God in den hemel is, waar Hij doet al wat Hij wil (Ps. 115:3). *Zoo zal dan dit woord dus uitgelegd moeten worden, dat het overeenstemt met het andere, t.w. Ik zal genadig zijn, dien Ik genadig zijn zal, en zal Mij ontfermen diens Ik Mij ontfermen zal (Ex. 33:19).”* (Cursiveering van mij, H.H.).

Als een voorbeeld van Calvijn's methode van Schriftuitlegging laat bovenstaande aan duidelijkheid niets te wenschen over.

Eerst verwijst Calvijn naar Deut. 4:7 om aan te toonen, dat God souverain beslist, wie tot kennis der waarheid zullen komen en wie niet, om in het licht van dat gedeelte der Schrift I Tim. 2:4 te verklaren. Spreekt men nog tegen, dat de Schrift toch duidelijk leert, dat God Zich over alle menschen wil ontfermen, dan antwoordt Calvijn, dat zulke uitspraken der Schrift moeten worden verklaard in het licht van an-

dere, zooals Ps. 115:3 (ook bij Augustinus een geliefd woord der Schrift) en Ex. 33:19.

Nu moet Ds. Zwier van deze methode van Schriftverklaring niets hebben. Hij noemt haar rationalistisch. Hij wijkt in den grond (ik zeg *in den grond*, want wie een verkeerde uitlegmethode toepast op de Schrift, trekt de dingen principieel scheef en staat bloot aan alle soort van dwaling) van Calvijn af op dit punt.

Hij wil geen Schrift met Schrift vergelijken, met name geen schijnbaar algemeene genade leerende teksten verklaren in het licht van dezulke, die duidelijk het tegenovergestelde leeren.

Hij wil beide handhaven.

En straks zal hij, indien hij niet terugkomt van deze fatale methode, door de drang van die “ongelukkige menschelijke logika” toch gedwongen worden om één van beide te laten varen, en niets anders dan “algemeene genade” over te houden. En komt *hij* niet zoo ver, dan komen zijn lezers er wel.

Vergun mij op nog één voorbeeld uit dezelfde paragraaf van Calvijn's Institutie te wijzen:

Zij schijnen ons meer in de engte te brengen, met de door hen voorgeworpen plaats van Petrus (2 Petr. 3:9), dat God niet wil, dat iemand verloren ga, maar allen wil aannemen tot bekeering. Maar de ontbinding van dezen knoop komt ons terstond voor in het tweede lid dezer spreuk; want door dezen wil, om tot bekeering aan te nemen, *kan geen andere verstaan worden, dan alom in de Schrift geleerd wordt.* (Ik cursiveer, H.H.). Waarlijk, de bekeering is in de hand van God; men mag dus Hem vragen of Hij allen wil bekeeren: naardien Hij belooft, dat Hij aan sommige weinigen een vleeschen hart geven zal, aan anderen hun steenen hart latende (Ezech. 36:26). Het is waar, dat zoo Hij niet bereid was aan te nemen die zijne barmhartigheid inroepen, deze spreuk vervallen zou: Keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeeren (Zach. 1:3); maar ik zeg, dat van de stervelingen niemand zich tot God wendt, dan die door God wordt voorgelaten. Indien ook de bekeering aan 's menschen goedkeuring lag, zoo zou Paulus niet zeggen (2 Tim. 2:25): Of Hij hun ten eenigen tijd bekeering gawe”.

Ge ziet, Calvijn volgt doorlopend dezelfde methode. Hij verklaart de Schrift in haar eigen licht, en aarzelt niet de schijnbaar “algemeene” teksten in het licht der particuliere uit te leggen.

En zeg nu niet, dat Calvijn het hier over de *zaligmakende* genade heeft, terwijl Zwier schreef over de niet-zaligmakende goedertierenheid Gods. Want dat doet hier absoluut niets ter zake. Ik heb het hier niet over den inhoud van Ds. Zwier's voorstelling, maar over *zijne methode van Schriftuitlegging*.

En die methode is zelf ongereformeerd.

Laat Ds. Zwier dezelfde methode slechts toepassen op de Schriftgedeelten, die betrekking hebben op de

“zaligmakende” genade, en hij wordt beslist Remonstrant!

Doch daarover straks.

Ik wil ook nog wijzen op uitspraken van Kuyper en Bavinck:

De laatste schrijft in zijn Dogmatiek, I, 664-666.

“De Schrift is het beginsel der theologie. Maar de Schrift is geen wetboek; zij is een organisch geheel. De stof voor de theologie, bepaaldelijk voor de dogmatiek, ligt door heel de Schrift heen verspreid. Gelijk het goud uit de mijn, zoo moet de waarheid des geloofs met inspanning aller geestelijke kracht uit de Schrift worden opgedolven. *Met eenige loca probantia* (enkele losse bewijspplaatsen, H.H.) *is niets gedaan*. (Ik cursiveer, H.H.). Niet op enkele losse teksten, maar op de Schrift in haar geheel moet het dogma worden gebouwd; het moet organisch opkomen uit de principia, die er allerwege in de Schrift voor aanwezig zijn. De leer van God, van den mensch, van de zonde, van Christus enz. is immers niet slechts in enkele uitspraken te vinden, maar is verspreid door heel de Schrift heen en is niet enkel in sommige bewijspplaatsen, maar ook in allerlei beelden en gelijkenissen, ceremoniën en geschiedenissen vervat. Er mag geen deel der Schrift verwaarloosd worden. De gansche Schrift bewijze het gansche systeem. Ook in de theologie dient het separatisme vermeden te worden. *Het is een kenmerk van vele secten, dat zij uitgaan van een klein gedeelte der Schrift en haar overigens geheel verwaarloozen*”. . . . (Ik cursiveer, H.H.).

Dit is precies, wat Ds. Zwier doet met de bewijspplaatsen voor de z.g.n. algemeene goedheid Gods. Hij heeft er geen plaats voor in het gereformeerde systeem. De teksten, die hij aanhaalt, zijn enkele losse *loca probantia*, die niet alleen strijden tegen enkele andere teksten, maar tegen een legio van andere uitspraken der Schrift, en die hij ook niet weet in overeenstemming te brengen met zulke fundamentele leerstukken als Gods gerechtigheid, heiligheid, toorn over de zonde, particuliere genade, het kruis van Christus etc. Nergens passen die uitspraken, waarvan Zwier meent, dat zij Gods goedertierenheid over de verworpen goddeloozen leeren. En waar nu, volgens Bavinck de gereformeerde theologie heelemaal geen heil ziet in enkele losse teksten en met inspanning van alle geestelijke krachten de waarheid des geloofs uit de Schrift wil opdelven, zoo zoekt Zwier juist in die losse teksten zijn heil, wel verstaande, dat heel zijn theorie der algemeene genade onderst boven valt, zoodra hij zich de moeite zou getroosten, om Schrift met Schrift te vergelijken.

De leer der particuliere genade is door gereformeerden altijd beschouwd als de doorlopende leer der Schrift.

En ze hebben nooit gearzeld om in het licht dier doorlopende leer andere teksten, die schijnbaar algemeene genade leeren, te verklaren.

Doch Ds. Zwier weigert dit beslist.

Hij veroordeelt deze wijze van Schriftuitlegging als rationalistisch.

En daarmee is zijn methode als ongereformeerd veroordeeld.

’k Wil uit hetzelfde verband als boven nog een gedeelte uit Bavinck’s Dogmatiek citeeren:

“Vervolgens heeft de theoloog deze alzo verkregen stof ook denkend te bearbeiten. De dogmata staan niet totidem verbis, kata rheeton maar kata dianoian (niet letterlijk en pasklaar, maar in beginsel en naar hun idee, H.H.) in de Schrift; zij zijn *conclusiones fidei* (conclusies des geloofs, H.H.). De leer van de triniteit, van de twee naturen van Christus, van de voldoening, van de sacramenten enz. is niet op één enkele uitspraak der Schrift gebaseerd, maar is opgebouwd uit vele gegevens, die door heel de Schrift verspreid liggen. Dogmata zijn de korte samenvatting in onze taal van alwat de Schrift over de desbetreffende onderwerpen leert. De Roomsche en Protestantse godgeleerden hebben daarom tegenover allerlei richtingen, *die bij de letterlijke uitdrukkingen der Schrift wilden blijven staan, het recht van de dogmatische theologie verdedigd. Zij deden dat, niet omdat zij minder, maar omdat zij meer en beter Schriftuurlijk wilden zijn dan deze*. (Cursiveering van mij, H.H.). Dan juist kwam naar hunne gedachte de Schrift tot haar volle eere, als niet één enkele tekst letterlijk werd aangehaald, maar als de gansche waarheid, in vele teksten begrepen, saamgevat en in het dogma weergegeven werd”. I, 665, 666.

Ieder, die bekend is met Kuyper’s Encyclopaedie en thuis is in zijn Dictaten Dogmatiek, weet, dat het niet moeilijk zou zijn soortgelijke passages van hem aan te halen. Doch liever dan dit te doen, wil ik aantonen, hoe hij zelf deze beginselen van Schriftverklaring ook toepaste. Ik verwijs daartoe naar het bekende deeltje (IV) van de series “Uit het Woord”, dat tot opschrift draagt: “Dat de genade particulier is”.

In dit werkje redeneert Dr. Kuyper op pag. 39-67 uit sommige grondgedachten der Schrift, om te bewijzen, dat de Remonstrantsche leer der algemeene genade niet waar kan zijn, en dat mede daarom alle Schriftuurplaatsen, die dit schijnbaar leeren, in het licht van deze grondgedachten der Schrift moeten worden verstaan. De leer der algemeene genade komt immers in conflict met hetgeen de Schrift ons leert aangaande het diepe bederf des menschen en zijn volkomen onmacht om de aangeboden verlossing aan te nemen; strijdt tegen hetgeen de Schrift ons leert aangaande de eenheid en waarachtigheid van onzen God; kan niet in overeenstemming worden gebracht met de leer aangaande den persoon des Verlossers, die immers als hoofd der Zijnen van eeuwigheid is verordineerd, noch ook met Zijn verlossingswerk, dat immers óf betaling voor de zonde is en vrijmaking van de zonde als macht op grond van het kruis, maar dan alleen voor de uitver-

korenen, óf niet particulier is, maar dan ook geen betaling voor de zonde kan zijn.

Een enkel citaat in dit verband:

“En wijl het ons nu volmaakt onverschillig is, of onze belijdenis van de waarheid al dan niet overeenkomt met wat het sommigen menschen belijft van God te denken of zich in te beelden; en het er ons alleen maar om te doen is, *om wel en scherp toe te zien, dat onze belijdenis algeheel strookt met den levenden God zelf* (ik cursiveer, H.H.), zooals Hij wezenlijk is en werkelijk bestaat, zoo kunnen en mogen we ons niet anders dan met de Heilige Schrift inlaten, als die alleen weet en zegt en toont, wie God en hoe God wezenlijk is”. . . .

En verder:

“En is er daarentegen in die Heilige Schrift, gelijk we met stillen dank belijden, wel *stellige waarheid* geopenbaard, dan *mag* ik immers niet alleen, maar dan *moet* ik uw voorstelling omtrent den omvang der genade wel zoo lang en zoo volhardend bestrijden, tot ze ophoude te kort te doen aan wat ons aangaande het *wezen* van het Hoogste Wezen in die heilige oorkonden is geopenbaard”. p. 54.

Ge ziet, volgens Kuyper moet de omvang der genade bepaald naar hetgeen de Schrift ons aangaande Gods Wezen openbaart.

Hij wil Schrift met Schrift vergelijken.

Volgens Zwier is dit rationalisme.

Tegenover degenen, die de algemeene genade uit II Cor. 5:15: “En Hij is voor allen gestorven”, meenen te kunnen bewijzen, schrijft Kuyper onder meer:

“Maar zelfs dit veel engere beweren (dat de uitdrukking uit II Cor. 5:15 zou slaan op alle *gedoopten*, H.H.) is niet vol te houden. Want zeer zeker zal een iegelijk, die tot de gemeente Christi, zij het ook slechts uitwendig, behoort, naar den dood des Heeren en de heiligheid van het zoenbloed geoordeeld worden. Zeer stellig gaat den zoodanige, indien hij zich niet bekeert, het bloed van den Zoon Gods derwijs aan, dat hij anders dan als een verloocheenaar en huichelaar kan verloren gaan. Maar nooit kan of mag daaruit worden afgeleid, dat de apostel van Christus daarom de vrucht van Jezus' dood als ook voor zulk een perzoonlijk bestemd zou hebben voorgesteld. Want immers reeds uit het ééne feit, dat de apostel de geheele gemeente als ‘uitverkorenen’ toespreekt, blijkt overtuigend en voldoende, dat zijn brief steeds aan de gemeente in haar ideëel karakter gericht is. D.w.z. gericht is uitsluitend tot allen en een iegelijk die essentieel en als levende leden tot de gemeente behooren, zonder in het minst te rekenen met de onechte, valsche en ongeheiligde elementen, die aan haar kleven, haar uniform dragen en zich voordoen, als behoorden ze haar toe”. 210, 11.

Ge ziet, Kuyper verklaart het schijnbaar algemeene van II Cor. 5:15: “En Hij is voor allen gestorven”, in het licht van het particuliere in hoofdstuk I:1.

Een sterk sprekend voorbeeld van de toepassing dezer methode van Schriftuitlegging is ook te vinden op p. 214, 15, waar Dr. Kuyper Rom. 5:18: “door ééne rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens”, verklaart in het licht van vs. 21: “opdat gelijk de zonde overheerscht heeft tot den dood, alzoo ook de genade zou heerschen tot het eeuwige leven”. Hij schrijft:

“Het sterkst sprekend bezwaar tegen de particuliere genade schijnt voor de meesten wel te schuilen in wat Paulus in Romeinen vijf vers achtien schreef. Daar toch heet het, men zou zeggen, in gansch onduidelzinnige bewoordingen: ‘Zoo dan gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenisse, alzoo ook door ééne rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens’. En we verhalen allerminst dat deze uitdrukking: *over alle menschen* in deze Schriftuurplaats sterk en aangrijpend genoeg is, om, bij een citeeren op den klank af, den beste te misleiden en zelfs den meest overtuigde een oogenblik in verwarring te brengen.

“En toch lijdt het geen twijfel, of, bij een aandachtiger nagaan van het verband, waarin dit Schriftwoord voorkomt, wijkt die twijfel van lieverlee geheel en maakt geleidelijk plaats voor de meest stellige overtuiging, dat een goede uitlegging het toepassen van dit woord op ‘alle *geboren* menschen’ eenvoudig niet gedooft noch toelaat.

“Om dit aan onze lezers duidelijk te maken beginnen we met hun aandacht te vragen voor het slotvers van dit hoofdstuk. Daar namelijk worden *zonde* en *genade* nogmaals tegenover elkander gesteld in heur uitwerking, en wordt gezegd van de zonde dat ze op den *dood* uitloopt en van de ‘genade’, dat ze moeder is van het leven. Maar hoe wordt nu die werking van beide afgebeeld? Wordt er gezegd, dat de zonde den dood *poogt* teweeg te brengen, en dat zoo ook de genade het leven *tracht* te bewerken?

“In het minste niet.

“Integendeel wordt van de ‘zonde’ gezegd, dat ze haar doodelijke werking onwederstandelijk veroorzaakt. Dat er niets tegen haar te doen is. Dat ze met macht den dood te voorschijn roept. En om dit nu met volle kleur en nadruk aan te duiden, bezigt de apostel het woord *heerschen*, koninginne zijn (Basileuein).

“De zonde is dus *meesteresse, gebiedster, koninginne*. Ze heeft overmacht. Haar wil was niet te wederstaan. De mensch was haar onderworpen. Ze wilde den dood brengen en niemand hield haar in dit opzet tegen.

“Het was dus niet zóó, dat zij met den dood *dreigde*, en dat nu, naar 's menschen wil, werkend, tusschen beide trad, óf er wel in slaagde om den dood te doen komen, óf den dood weer terug moest nemen.

“Nee, ze bracht den dood met heerschappij. Als gebiedster. En niemand heeft haar wil wederstaan.

Vandaar dat *'allen gestorven zijn'*.

"Maar na dit nu helder te hebben uiteen gezet, verklaart de apostel dan voorts, dat het nu met de genade evenzoo staat. Dat de genade evengoed als de zonde een heerschappij bezit, als gebiedster optreedt, en onwederstandelijk haar wil uitvoert.

"Zoo toch lezen we in vers 21:

"Opdat gelijk de zonde *geheerscht* heeft tot den dood, alzoo ook de genade zou *heerschen* tot het eeuwige leven'.

"Stelt men nu, dat de genade, evenzeer als de dood, zich uitstrekt tot alle *geboren* menschen, dan komt dit niet uit. Want dan krijgt men, dat de zonde zich uitgestrekt heeft tot alle geboren menschen; zóó, dat ze dan ook allen wezenlijk sterven. En dat ook de genade nu wel evenzoo uitstrekt tot alle geboren menschen, maar zóó, dat ze werkelijk lang niet allen, doch slechts voor een *klein* deel tot het leven komen. Met andere woorden, dat wel de zonde maar niet de genade haar doel bereikt. Dat is dus, dat wel de zonde er in slaagde om te *heerschen*, maar dat dit aan de genade *mislukt* is. Eer integendeel, dat de genade inplaats van over den mensch te *heerschen* van des menschen wil *afhankelijk* bleef. Wat immers ongerijmd is, overmits de apostel rechtstreeks het tegendeel verzekert, daar hij toch schrijft, dat 'alzoo ook de genade **HEERSCHT!**' "

Uit deze uitlegging nu van vers 21 trekt Dr. Kuyper de conclusie, dat de uitdrukking "over alle menschen" in vers 18 niet *kan* doelen op alle geboren menschen.

Volgens Ds. Zwier is deze methode rationalistisch.

Maar de gereformeerden hebben haar altijd gevolgd.

Deze voorbeelden zouden natuurlijk gemakkelijk te vermenigvuldigen zijn. Doch ik meen, dat ik overvloediglijk bewezen heb, dat de exegetische methode van Ds. Zwier niet die der gereformeerden is en nimmer is geweest.

Vergeef me, indien dit hoofdstuk ietwat langer wordt, dan we gewoon zijn in één artikel van ons blad te schrijven. Ik ben overtuigd, dat ik hier den hartader tref van heel het betoog van Ds. Zwier. Wilde hij slechts de zuivere, altijd door de gereformeerden gevolgde methode van Schriftuitlegging toepassen en zijn eigene, biblicistische methode vaarwel zeggen, hij zou zelf moeten bekennen, dat heel zijn redeneering over Gods algemeene goedheid in duigen viel.

Vergun mij hiervan één voorbeeld te geven. Later hoop ik wel in te gaan op alle teksten door Ds. Zwier ten bewijze van zijne beschouwing aangevoerd.

De uitlegging, die Ds. Zwier ons biedt van Ps. 145:9, in getrouwe en blinde navolging van de Synode te Kalamazoo, 1924, is: "De Heere is aan *alle menschen* goed". Laat ons nu heel kort eens op gezonde wijze den tekst in Ps. 145 uitleggen. Dan krijgen we de volgende elementen:

1. Heel de Schrift leert altijd en overal, dat God de verworpen goddeloozen haat, op hen toorn, vergramd is, dat Hij hun ook de dingen van dit tijdelijke leven ten verderve doet medewerken, hen op gladde plaatsen zet door hun voorspoed en vrede, hen in eeuwige verwoesting stort. Dat is de doorlopende leer der Schrift en niet maar gegrond op een enkel tekstwoord. Daarom *kan*, in het licht der Schrift als geheel, Ps. 145:9 niet leeren, dat God goedertieren is over *alle menschen*.

2. Met deze doorlopende leer der Schrift voor de aandacht, gaan we dus nog eens naar Ps. 145. En dan merken we, dat heel de psalm spreekt van Gods genade, goedheid, barmhartigheid, lankmoedigheid en groote goedertierenheid over Zijn volk. Geslacht aan geslacht (niet natuurlijk van alle menschen, maar van Zijn volk) zal Zijne werken roemen en de gedachtenis der grootheid Zijner goedheid (natuurlijk weer over Zijn volk) overvloediglijk uitstorten en Zijne gerechtigheid met gejuich verkondigen. Want genadig en barmhartig is de HEERE, lankmoedig en groot van goedertierenheid, vss. 4-8. Hij ondersteunt allen die vallen, Hij richt op alle gebogenen. Hij is nabij allen die Hem aanroepen in der waarheid. Hij doet het welbehagen dergenen, die Hem vreezen, en Hij hoort hun geroep en verlost hen. Hij bewaart al degenen, die Hem liefhebben, vss. 14, 18, 19, 20. En indien er nog eenige twijfel overblijft of de dichter onder deze genade, goedertierenheid, barmhartigheid en lankmoedigheid Gods ook de goddelooze verworpenen begrijpt, dan let op de tegenstelling in vers 20: "De HEERE bewaart al degenen, die Hem liefhebben, *maar Hij verdelgt alle goddeloozen*". Ik vraag u in gemoede: Zou het niet uitermate vreemd zijn, indien temidden van al dezen roem van Gods genade over Zijn volk, plotseling een woord stond, dat leerde, dat God ook over alle goddeloozen goedertieren is, zooals Zwier verklaart? Gezonde uitlegging zegt: én in het licht van heel de Schrift, én in het licht van den geheelen psalm *kan* dat niet de rechte verklaring zijn.

3. Met dit alles voor de aandacht, keeren we ons nogmaals naar het negende vers. En dan merken we twee dingen. In de eerste plaats, dat er niet staat: *alle menschen*, maar eenvoudig *allen* (het Hebreeuwsch heeft eenvoudig: *tobh Jehovah lakkol*). De vraag is dus: wat is de inhoud van dit *allen*? Mogen we hier met Zwier *invoeegen*: *individueele menschen*, rechtvaardigen en goddeloozen? Daartegen strijdt: 1. Heel de Schrift; 2. Heel de psalm; en 3. De tekst zelf. Ook dit laatste, want, en dit is het tweede, dat we opmerken, het laatste deel van dezen tekst verklaart, naar den regel van het welbekende Hebreeuwsch parallelisme, het eerste. De HEERE is aan *allen* goed, en Zijne barmhartigheden zijn over *al Zijne werken*. We verklaren dus: De Heere is aan al Zijne werken goed, zooals over al Zijne werken Zijne barmhartigheden verspreid zijn.

Allen beteekent dus: alle schepselen in organischen zin genomen, alle Gods werken, zonder te doelen op alle individuen van een zekere soort schepselen, b.v. menschen. En dan blijft staan, wat vers 20 leert: maar Hij verdelgt alle goddeloozen! *Alle soort schepselen* is inbegrepen in het *allen* van vs. 9, maar de goddeloozen zijn uitgesloten.

Zoo exegetiseert gezonde Schriftverklaring.

En zoo alleen raken we Gods Woord.

Ten slotte.

De exegetische methode van Zwier, die door alle gereformeerden ten allen tijde veroordeeld werd, is ook gevaarlijk, zeer gevaarlijk.

In de eerste plaats reeds, omdat ze den doodsteek is aan alle systematische theologie. Naar de methode van Zwier, die op den klank af verschillende teksten als bewijsplaatsen wil bezigen tot staving van een zekere voorstelling, en beslist weigert om ze in het licht der geheele Schrift te verklaren, is alle ware dogmatiek eenvoudig onmogelijk. Van een doorlopende leer der Schrift is op dat standpunt geen sprake. Die "ongelukkige menschenlijke logica" brengt het nooit tot een systeem der waarheid. We moeten met een mengelnoés van wat "bijbelsche theologie", die niet verder wil gaan dan letterlijke aanhaling der Schrift, tevreden zijn. En dat is de doodsteek aan heel ons gereformeerde gelooven en belijden. Nergens is er dan vastigheid meer. Alle eenheid van voorstelling en begrip is van tevoren als rationalistisch veroordeeld. En we houden niets over dan enkele, losse, en bovendien elkaar tegensprekende teksten!

En dan, en hierop wijzen we in de tweede plaats, gaat vanzelf allereerst de leer der soevereine genade er aan.

Het is niet zonder reden, dat onze gereformeerde vaders juist altijd zooveel nadruk legden op den eisch om met en in het licht der gansche Schrift bepaalde Schriftuurplaatsen te verklaren, en dat ze niet aarzelden om den bestrijders hunner leer te zeggen, dat de aanhaling van een enkele of ook meerdere losse teksten niets gedaan was.

Immers staat of valt de leer der soevereine genade Gods met de methode, waarnaar ge de Schrift verklaart.

En naar de methode door Ds. Zwier gevolgd, *moet deze leer vallen!*

Neem maar, als een voorbeeld, den tekst uit I Tim. 2:4: God wil, dat alle menschen zalig worden.

Pas de methode van Ds. Zwier maar toe in de verklaring er van. En wat krijgt ge? Dit: Daar staat nu eenmaal *alle menschen*, en dat woord zult ge staan laten. Ik weet wel, dat de Schrift ook leert, dat God Zich ontfermt over wien Hij wil en verhardt dien Hij wil. En dat aanvaard ik ook van heeler harte. Maar ik geloof evengoed het woord der Schrift, dat God wil dat alle menschen hoofd voor hoofd zalig worden. En ge moogt die beide teksten niet op rationalis-

tische wijze in overeenstemming brengen met elkander. Ik stem toe, dat deze plaatsen lijnrecht tegen elkaar strijden; ik begrijp er ook niets van. Maar ik aanvaard beide. God wil, dat alleen de uitverkorenen zalig worden; en Hij wil ook dat alle menschen zalig worden.

De lezer zal toestemmen, dat ik Zwier hier geen onrecht doe. Het is de zuivere toepassing van zijn methode van Schriftverklaring, alleen maar op een andere "reeks" teksten.

Maar het onvermijdelijke gevolg hiervan wordt, krachtens den drang dier "ongelukkige menschenlijke logica", dat het ééne element van dit "mysterie" wordt losgelaten, en we niets anders overhouden dan algemeene genade en algemeene verzoening.

En daarom bid ik Zwier: kom toch van deze verkeerde, ongereformeerde, onschriftuurlijke methode terug! Spreek het toch, om den ernst der waarheid wille, uit, dat ge afweekt van het rechte pad, dat ge zoo niet met de Schrift moogt omspringen!

Het gaat immers niet om "rechthaberei"? Het gaat ook niet om uw of mijn kerkverband. Het gaat om de waarheid. Het gaat om de handhaving en ontwikkeling van de *gereformeerde* waarheid, die er in onze dagen en in ons land (en ook in uwe kerken, Ds. Zwier, zooals gij en velen met u reeds jarenlang weten) toch al zoo hachelijk voor staat.

Geloof mij, ook al hebt ge mij uitgeworpen, ik stel er nog altijd zeer groot belang in, dat de Christelijke Gereformeerde Kerken in ons land weer de gereformeerde waarheid mogen liefhebben en verstaan en handhaven!

En daarom: keer toch openlijk terug, Ds. Zwier, van uw gevaarlijk pad, waarop velen, die u lezen, moeten uitglijden en afglijden van het rechte pad.

Dan is er misschien nog hoop voor de gereformeerde waarheid in ons land!

H. H.

THE CHRIST

In my spirit I once hovered
O'er the mountains ever covered
With the beauty of the snow
Sparkling in a glorious glow.

And I saw the mountains boring
Clouds and ether, upwards soaring,
Steadying with immensity
Earth revolving, axle free.

But, how great these mountains, rearing
Peaks on high, the skyline tearing,
Notwithstanding, they, so tall;—
CHRIST is greater than them all.

J. H. Hoekstra.

De Predestinatieleer van Augustinus, Thomas Aquino en Calvijn

(Slot)

Uit onze bespreking van Dr. Polman's proefschrift zal hij wel bemerkt hebben, dat we zijn boek met zeer groote belangstelling hebben gelezen.

Deze meer dan gewone belangstelling is eensdeels te danken aan het onderwerp, dat Dr. Polman koos voor zijn proefschrift. Reeds het feit, dat het een dogma-historische studie is, wekte onze belangstelling op. Nog grooter werd onze interesse door het bepaalde onderwerp, dat hij uit de dogmenhistorie koos ter behandeling, n.l. de praedestinatieleer van Augustinus, Thomas van Aquino en Calvijn. En eindelijk heb ik wat meer dan gewonen tijd besteed aan de studeering van Dr. Polman's werk, omdat ik zelf op school juist bezig was met de bespreking van Augustinus, toen het boek van den geachten schrijver mij werd. En laat mij hier zeggen, dat ik meermalen dankbaar gebruik gemaakt heb van zijn werk.

Deze belangstelling werd echter levendiger bij het lezen en bestudeeren van het werk.

Ik acht, dat Dr. Polman zeer degelijk werk heeft geleverd, en werk van wetenschappelijke waarde. Het werk is goed gedocumenteerd en levert overvloedig bewijsmateriaal. Dr. Polman opent dikwijls nieuwe gezichtspunten. En op verschillende punten verschilt zijn oordeel van andere dogmatici, ook als hij het noodzakelijk acht, van Bavinck en Kuyper. Denk b.v. aan de kwestie betreffende Calvijn's afhankelijkheid van Luther e.a., alsmede aan de vraag aangaande het grondbeginsel bij Calvijn. Het werk is zeer helder geschreven, zoo zelfs, dat indien het niet zoo doorspekt was met Latijn, ik het bij al ons Hollandsch lezend publiek wel zou willen aanbevelen. Onzen predikanten, voorzoover ze niet bang zijn voor Latijn, zou ik echter willen aanraden om den uitgever, T. Wever te Franeker, om een exemplaar te schrijven.

Des schrijvers oogpunt en standpunt is doorgaans goed gereformeerd en daarom doet zijn sympathieke beschrijving van de praedestinatieleer, vooral bij Augustinus en Calvijn, weldadig aan. Met genot hebben we dikwijls eenige uren van onzen al te bezetten tijd, genomen, om Dr. Polman's boek te lezen.

We verhelen het niet, dat daarbij de studie over de predestinatieleer van Augustinus ons het meest interesseerde. Dit komt misschien gedeeltelijk hiervan, dat we altijd groote sympathie voor dezen groote onder Gods volk gekoesterd hebben. En bovendien is Calvijn ons meer bekend. Dr. Polman wijdt dan ook aan Augustinus het grootste deel van zijn werk.

En, Dr. Polman zal het wel bemerkt hebben, we hebben zijn boek niet gelezen zonder onzen eigen strijd alhier in verband met de "algemeene genade" voor de

aandacht te houden. Dit kon natuurlijk niet anders. Ik ben zeer versterkt in mijn overtuiging, dat deze leer niet eerst bij Calvijn haar oorsprong heeft, noch ook teruggaat tot op Augustinus, maar daartusschen, in het Semipelagianisme, haar begin heeft gehad.

Dr. Polman zal dus verstaan, dat we groote waardeering hebben voor zijn werk.

En nu mijn aanmerking.

Gaarne had ik wat meer vergelijkende studie gezien, vooral van Augustinus en Calvijn.

Het kan toch niemand ontgaan, dat er, bij alle fundamentele overeenstemming tusschen deze beide grooten, er hier en daar ook verschil tot openbaring komt.

Zoo b. v. beider waardeering van de "deugden der heidenen".

Augustinus is hier veel beslist en scherper dan Calvijn. Let maar op het volgende:

"Wat dan deugden bij de ongeloofigen genoemd worden, zijn in werkelijkheid niets anders dan vitia (gebreken), peccata (zonden), waarbij het eene vitium het andere bedwingt.

"Op grove wijze zien wij dit bij de gierigaards, maar ook bij de grooten onder de Romeinen wordt hetzelfde gevonden. Zij onderdrukten door het gieren naar roem de andere begeerten en zoo deden zij vele wonderbare dingen, laudabilia scilicet et gloriosa secundum hominum existimationem (prijzenswaardig en schitterend, zoo ge wilt, naar menschelijke waardeering, H.H.)

"Wie echter gezonder oordeelt, acht deze amor laudis (zucht naar roem) een vitium. Zij, die uit cupiditas (zucht, begeerlijkheid, H.H.) naar roem de schandelijke begeerten onderdrukten, waren melius, niet sancti, maar minus turpes. (Ze waren niet heilig maar minder vuil, H.H.). De Fabricii, Reguli, Scipiones hadden een babylonische liefde voor het vaderland. (Wie, die onze historie mee maakte denkt hier niet aan Van Baalens lofzang op de babylonische liefde van Hector en zijn gade? Loochening der Algemeene Genade, Gereformeerd of Doopersch?). Zij hebben door een burgerlijke, non vera, sed verisimili virtute (geen werkelijke, maar schijnbare deugd, H.H.) de duivelen of den menschelijken roem gediend. Als dan ook de aardse staat enkele burgers heeft die hun verkeerde affecten in toom houden en ze te beheerschen schijnen, zoo zijn ze door goddeloosheid zoo trotsch en opgeblazen, dat juist daarom bij hen maiores tumores zijn dan minores dolores (meer grootere gezwellen dan kleinere "zeeren", H. H.). Hun deugd is dan ook des te bedriegelijker naarmate ze hoogmoediger is. Want ofschoon de ziel het lichaam en de rede de ondeugden laudabiliter imperare schijnt (op prijzenswaardige wijze schijnt te beheerschen), zoo bevelen ze toch geenszins het lichaam en de vitia op de rechte wijs, wanneer de ziel en rede God niet dienen, gelijk Hij bevolen heeft. Want wat voor een beheerschen van het lichaam en de ondeugden kan er zijn voor den geest,

als hij den waren God niet kent, en Zijn heerschappij niet onderworpen is, maar prijsgegeven aan de verleidingen der slechtste daemonen? Daarom zijn hun deugden eerder ondeugden dan deugden te noemen. Want al houden sommigen, als ze op zichzelf betrokken en niet om andere dingen worden nagestreefd, ze voor ware deugden, ze zijn ook dan opgeblazen en hoogmoedig en voor ondeugden te verklaren. *Nonnunquam sane apertissime vitia aliis vitiis vincuntur occultis, quae putantur esse virtutes, in quibus regnat superbia et quaedam sibi placendi altitudo ruinosa.* (Soms worden de klaarblijkelijkste ondeugden door andere, verborgen ondeugden behendig aan banden gelegd, ondeugden, die zij beschouwen als deugden, in welke de opgeblazenheid en zekere zelfbehagelijke, verderfelijke hoogmoed regeert, H.H.). Wanneer zij dan ook zonder geloof dingen doen, die tot echtelijke kuischheid schijnen te behoren, dan doen ze dit om mensen te behagen of om lasten te voorkomen, of om de daemonen te dienen. (En weer denken we aan den lofzang van Van Baalen op Hector's babylonische liefde. Ook Dr. Hepp zou met vrucht dit stuk dogmenhistorie kunnen bestudeeren, H.H.). Zonden worden niet bedwongen, sed aliis peccatis alia peccata vincuntur (sommige zonden worden door andere zonden aan banden gelegd H.H.). Daar is een *patientia non vera* (schijnbare lijdzaamheid, H.H.), die uit eigen kracht voortkomt. Dit is niet het geduld der armen, dat zij van den rijke ontvangen, maar van den rijke in eigen oogen. Door behagen in eigen kracht of om mensen niet te mishagen, verdragen zij harde dingen door een valsche geduld, waarvan gezegd moet wat de apostel zegt van de valsche wijsheid, die niet van boven is, dat zij aardsch, animaal en duivelsch is". (Polman: De Predestinatieleer, etc. 77).

Zelfs moet Augustinus van de onderscheiding tusschen een natuurlijke en bovennatuurlijke orde, volgens dewelke de deugden der heidenen op zichzelf wel goed zijn, maar alleen in zooverre slecht als zij niet op Gods eer betrokken zijn, niets hebben. Zeker, al die daden der ongeloovigen zijn zonde, omdat ze niet tot Gods eer geschieden en Gods gaven niet tot hun bewerker terug leiden. Maar daarmee zegt Augustinus niet, dat die daden wel een natuurlijke zedelijkheid zouden bezitten, en dat ze goed zijn in natuurlijke zin. (idem p. 78).

Nu weet ik wel, en ik heb er reeds jaren geleden op gewezen (Niet Doopersch Maar Gereformeerd, 34, vv.), dat er op dit stuk geen principieel verschil te ontdekken valt tusschen Augustinus en Calvijn. Van de ophemeling dezer "deugden" door de "gemeene gratie", zooals deze later werd ontwikkeld, vindt ge bij Calvijn eenvoudig geen spoor. Hij spreekt dezelfde taal als Augustinus. Van de filosofen uit de heidenwereld geldt het, dat naarmate ze met hooger verstand zijn begaafd geweest en door kunst en wetenschap meer geslepen waren, ze hun gevoelens met verwen van meerder glans en schijn konden overstrijken. Toch

waren deze niet anders dan blanketsels, die haast verdwijnen. Inst. I, 5, 2. Hoemeer de heiden door z.g.n. deugden uitstak, hoemeer hij door zijn eigen eergierigheid werd gedreven, zoodat wat van menschen prijzenswaardig wordt geacht, van geenerlei waarde is. Inst. II, 4.

En toch maakte Calvijn een zekere onderscheiding tusschen natuurlijke en bovennatuurlijke gaven, Inst. II, 12-17; en leert hij dat de genade Gods in de verdorven natuur nog eenige plaats heeft, waardoor Hij in Zijne voorzienigheid de verkeerdheid der natuur alzo bedwingt, dat ze tot de daad niet altijd uitberst. Inst. II, 3, 3.

Er is dus toch verschil. En het was mijns bedunkens van belang geweest, indien Dr. Polman hierop de aandacht gevestigd had en getracht had dit verschil te verklaren. Is dit verschil aan te merken als vooruitgang, of is het te verklaren uit het feit, dat ook Calvijn, toen hij zijn Institutie uitgaf, nog pas uit de Roomsche Kerk getreden was en nauw aan Semipelagiaansche invloed en terminologie ontkwam?

Soortgelijke aanmerking heb ik op Dr. Polman's verschil met Dr. Herman Kuiper. Geheel ben ik het met Dr. Polman eens, dat de onverzoenlijke tegenstelling, waarvan Dr. Kuiper spreekt in zijn "Calvin on Common Grace" bij Calvijn niet te vinden is. Dr. Kuiper heeft Calvijn, begrijpelijkerwijze door een gekleurden bril gelezen. Maar toch had Dr. Polman wel uitdrukkingen bij Calvijn kunnen vinden, vooral in zijn Commentaren, die Dr. Kuiper schijnbaar gelijk geven. Het heeft soms den schijn, dat Calvijn zichzelf niet altijd gelijk blijft. Zijn verklaring van sommige Schriftgedeelten (b.v. Rom. 5:18, e.a.p.) gaat er soms maar wat bij langs. Gaarne had ik van deze verschijnselen bij Calvijn eenige verklaring gezien.

Dit neemt natuurlijk niets weg van mijn hooge waardeering van het werk van Dr. Polman.

En hartelijk dank voor de toezending.

Zoowel als: van harte gelukgewenscht!

H. H.

ATTENTION — Men's League!

D. V. our first Membership meeting will be held on October 20, in the parlors of the Fuller Ave. Prot. Ref. Church. The Rev. R. Veldman is to address us on the topic: "SHOULD WE USE OUR CHRISTIAN INFLUENCE IN CIVIC AFFAIRS". Let's all be on deck at 8 o'clock P. M. sharp.

G. Borduin, Sec'y.

Boekaankondiging

Genesis Veertien.

Een Exegetisch-Historische Studie.

Door J. H. Kroeze.

Uitgever J. Schipper Jr. Hilversum,
Nederland.

Boven vermeld boek ontvingen we pas.

Het is een "academisch proefschrift ter verkrijging van den graad van docter in de Heilige Godgeleerdheid aan de Vrije Universiteit te Amsterdam".

De schrijver is predikant bij de Gereformeerde Kerk te Dokkum, Nederland, en spreekt in een inleidend woord zijn dank uit aan God, die hem "steeds weer lust en kracht gaf (zich), na (zijn) ambtelijken arbeid aan de studie te wijden".

Aan het verzoek om dit werk in ons blad te recenseren hopen we ter bekwamer tijd te voldoen.

De geachte schrijver, dien we hierbij met zijn promoteering gelukwensen, zal mij wel eenigen tijd willen gunnen.

Vluchtige doorlezing van een boek als dit beteekent niet veel.

Volstaan we dus hier met de belofte, dat we in de toekomst ook dit werk van Dr. Kroeze hopen te bespreken, zoo de Heere wil.

De prijs is twee en een halve dollar.

H. H.

De Overname Van Het Oude Testament
Door De Christelijke Kerk,
Dr. J. L. Koole.
Uitgever J. Schipper, Jr. Hilversum,
Nederland.

Nadat we de copie voor dit nummer reeds bij den drukker hadden bezorgd ontvingen we van denzelfden uitgever nog twee werken, beide proefschriften. Het eerste is het bovenvermelde door Dr. Koole.

We hebben het eens even doorgesnuffeld. De titel trekt aan. En de inhoud stelt niet teleur, biedt meer dan de titel zou doen vermoeden. Het werk ligt op de lijn der Hermeneutiek.

Slechts het volgende willen we hier aanhalen:

"Evenals de juiste exegese zelf van den tekst, welke verklaard moet worden, uitgaat, en daarbij let op de perikoop, op den samenhang, op het verband waarin deze tekst voorkomt, zoo kan ook de juiste beoordeeling van de door anderen gehuldigde exegese slechts van den tekst en zijn verband uitgaan. Met andere woorden: De eerste maatstaf ligt in de OT-perikoop zelf, Doch achter deze kleinere eenheid staat een grootere; de verschillende perikopen van een boek vinden hun

onderlingen samenhang in dit boek zelf. Op deze wijze kan men voortgaan, en uitgaan van het OT in zijn geheel. En dan eerst, nadat het OT zelf aan het woord geweest is, kan gelet worden op de verklaring, die het NT ervan geeft". . . . pp. 14, 15.

Men ziet, de schrijver keert zich terecht tegen de verklaring van een tekst in het O.T., die doet alsof hij in het N.T., gevonden werd.

Maar breedere bespreking volge later, D. V.

De prijs is twee en een halve dollar.

H. H.

De Boom Des Levens In Schrift en
Historie, Dr. H. Bergema.
Uitgever J. Schipper Jr. Hilversum.

Dat is het tweede werk, waarop we boven doelden. Het is een werk van geheel anderen aard dan boven vermelde en ligt op de lijn der ethnologie en godsdienstgeschiedenis. De schrijver is docent aan de Theologische Opleidingsschool te Karoeni, West Soemba. Het werk biedt ons een vergelijking van het Bijbelsche paradijsverhaal van den Boom des Levens met hetgeen in de mythologie van verschillende volkeren aangaande een "boom des levens" wordt gevonden.

Vluchtige inzage van het boek maakte den indruk, dat het een mooi, interessant boek is, dat een rijkdom van ethnologische gegevens biedt.

Het bevat over de honderd fotos en teekeningen. Het heeft een omvang van ongeveer zeven honderd bladzijden.

Later meer ook hierover. De schrijver gunne ons een beetje tijd.

De prijs is drie en een halve dollar.

H. H.

IN MEMORIAM

On September 24, after many weeks of patient suffering, the Lord took to Himself one of our members,

MRS. PETER LUBBERS

The Ladies' Aid of the Protestant Reformed Church of Hudsonville hereby expresses its heartfelt sympathy with the sorrowing relatives. May our covenant God comfort the bereaved husband, parents and relatives. — Psalm 103:15-17.

Rev. John D. De Jong, Pres.

Mrs. H. A. Schut, Sec'y.

Hudsonville, Michigan

Vreugdegeroep en Lofzang

De mensch Gods moest geschapen, herboren en volmaakt worden om tot in alle eeuwigheid te roepen van vreugde, zijn jubelende klanken begeleidende met hemelsche muziek.

En al dat geroep, al die vreugde, al dat zingen, jubelen en orgelen zal *lofzang* zijn: lofzang van God.

Dat dit zoo is, moet zijn en niet anders kan, vloeit voort uit het feit, dat hij drager is van Gods Beeld; en, eindelijk, omdat hij zal zijn: "den Beelde Zijns Zoons gelijkvormig."

Dus in dat groote einddoel, in die eeuwige bestemming van gelukkigen jubel schitterd het Beeld van den volzaligen God.

Dat leidt ons tot een schoone gedachte, die lang niet genoeg gezien en daarom ook niet genoeg genoten wordt. En toch is haar inhoud het wezen van den Godsdienst.

Het Beeld Gods is het afschijnsel, de weerkaatsing, de natrilling van God Zelf en dat naar de mate van het creatuur. In creatuurlijke mate zal het luisterrijke Koninkrijk der Hemelen een *toonbeeld* zijn van den Drieënenigen God.

We lezen dan ook, dat God den mensch schiep naar Zijn beeld en naar Zijn gelijkenis. En niet anders is het in de herschepping. Dan leert ons Paulus in Romeinen 8, dat we van eeuwigheid gekend zijn met de kennis der liefde en in die kennis verordeneerd den Beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn.

Dit kan niet beteekenen, dat we *wezenlijk* God vertoonen in ons beeld-zijn. Dat is alleen maar zoo in den Zoon naar Zijn goddelijke natuur. Hij toch is "het afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte Beeld Zijner Zelfstandigheid". Dat kan alleen zóó gezegd van Gods eeuwigen Zoon en nooit van ons. God alleen is God en niemand meer.

Daarom voege men er aanstonds aan toe, dat we het Beeld Gods vertoonen, *maar de mate van het creatuur*.

Dat duidt aan, hoofdzakelijk, dat we in alle schittering en weerkaatsing van het heerlijk Deugdenbeeld te doen hebben met een geschapen, geschonken, door Gods almacht geduriglijk onderhouden, schoonheid en heerlijkheid. Zij is niet wezenlijk Goddelijk, doch afgeleid en creatuurlijk.

Toch mogen we zeggen (en daar doelden we op), dat, als we de feestvierende menigte gadeslaan, in het heerlijk toevorstzicht uitbrekende met trommels en met reien, die beginnen vroolijk te zijn, we een beeld zien van wat eeuwiglijk in God is.

En deze laatste gedachte nu is onuitsprekelijk heerlijk.

God looft *Zichzelf* van eeuwigheid tot eeuwigheid. In God is er een Goddelijk geroep van vreugde, een

jubel en trilling van Goddelijk genot, die niet uit te spreken is.

De Drieëenige God, Zichzelf kennende en lievende, galmt het uit in ontoegankelijk licht: "Dat Zijne goevertierenheid tot in der eeuwigheid is!" De Vader, die in het uitgedrukte Beeld van den Zoon Zijn eeuwig Deugdenbeeld ziet, jubelt: "Al Mijn welbehagen is in U, zeer Geliefde!" De eeuwige Zoon, staande voor en naar den Vader gaande, jubelt met orgelende stemme in het ondoorgrondelijke Wezen, want: "Daarom heeft U, o God, Uw God gezalfd met *vreugdeolie*." En de Heilige Geest, gaande en wederkeerende, klimt op uit de diepten Gods en brengt als de getrouwe Getuige al de Goddelijke deugden, al de harmonie van "beauty of holiness" al zingend, al lovend naar den aanminnigen Vader en den beminden Zoon! In ongekende, oneindige, God-streelende harmonie zingt het Wezen Zijn verbondslid, terwijl het ontoegankelijk licht der eeuwigheid ruischt van de muziek Gods, opbruisende uit het harte Gods, muziek, die snaar noch eenig instrument behoeft.

Want Hij is de Heerlijke, de Heilige, de Volzalige!
Wat zalige gedachte!

Alle muziek en harmonie, alle zang en vreugdegeroep, alle prijs en lof is enkel en alleen uit God. En dan zoo, dat Hij Zelf roept van vreugde, doch zonder mond; dat Hij jubelt en orgelt, doch zonder keel; dat Hij het lied der eeuwige Bondsmin zingt in één liefelijk, machtig-ruischend, geweldig-daverend, harmonieus concert, doch zonder instrumenten. Een hemelsch snarenspeel, waarin de snaar ontbreekt.

"Zoude Die het oorplant, niet hooren; zoude Die het oog formeert, niet aanschouwen?" (Psalm 94:9),
Ziedaar, de regel.

En moogt ge naar dienzelfden regel vragen: Zoude Die der zeven toonen klank scheppend roept, niet orgelen? Zoude Die den lach in 't spierenweefsel stelt, niet lachen? Zoude Die aan mensch en beest, aan berg en dal, aan zee en stroomen 't lied der schepping ontlokt, niet jubelen met Goddelijken jubel?

Juist omdat Hij de Oorsprong is van allen te zamen en juist omdat Hij Zichzelf in Zijn eeuwige vreugd wil zien in 't popelend menschenhart, roept hij: "Hallelujah! Looft den Heere uit de hemelen, looft Hem in de hoogste plaatsen. Looft Hem alle Zijne Engelen, looft Hem alle Zijne heirscharen. Looft Hem zon en maan, looft Hem alle gij lichtende sterren. Looft Hem gij hemelen der hemelen, en gij wateren die boven de hemelen zijt. Dat ze den naam des Heeren loven; want als Hij het beval, zoo werden zij geschapen. Looft den Heere van de aarde, gij walvisschen en alle afgronden; vuur en hagel, sneeuw en damp; gij stormwind, die Zijn woord doet; gij bergen en alle heuvelen, vruchtboomen en alle cederboomen; het wild gedierte en alle vee, kruipend gedierte en gevleugeld gevogelte; gij Koningen der aarde en alle volken, gij Vorsten en alle

Richters der aarde; jongelingen en ook maagden, gij ouden met de jongen; dat ze den naam des Heeren loven, want Zijn naam alleen is hoog verheven, Zijn majesteit is over de aarde en den hemel."

Zoo begon de mensch Gods te zingen. Hij kan dat niet laten. Zweeg hij, zoo zou zijn hart overstelpt worden in het binnenste van hem.

Zoo zong Adam, want God zong en was de zingende mensch een beeld van den zingenden VerbondsGod.

En de gansche schepping, die den mensch dient, opdat hij God dienen mocht, jubelde een lied, hetwelk door den priester der schepping vertolkt werd.

En luisterende naar die hallels der aarde, hoorde onze VerbondsGod in alle die wonderschoone akkoorden het lied der eeuwige liefde.

Doch, o wee!

Die harp der aarde werd tot een rouwklage en haar orgel tot een stem der weenenden.

De mensch, zóó hoog geschapen, *moet* weenen, wanneer hij verkeerd komt te staan. En verkeerd werd hij. Verkeerd, dat wil zeggen, dat Hij in zijn tegendeel omsloeg. In plaats van te jubelen: Gij zijt mijn God, U zal ik loven, verhoogen Uwe majesteit! zeide hij: Ik zal mijn eigen God zijn en verhoogen mijne majesteit. En inplaats van mij te buigen naar Uw paleis, het hof der hoven, ga ik mij in moedwillige ongehoorzaamheid buigen voor Satan, voor den vijand Gods.

En, ja, dan moet hij weenen. Niemand kan het bestaan voor God om in Zijn heerlijk aangezicht te liegen en dan nog gelukkig zijn.

En ook dat zit vast aan zijn geschapen zijn naar Gods Beeld. O! indien hij maar gelijk een dier was, zoo zou hij ook niet zoo verschrikkelijk kunnen lijden. Maar nu was hij geschapen zoo, dat hij de kennis Gods ervoer, de heiligheid Gods zijn deel was en de gerechtigheid Gods hem versierde. In die kennis school liefde, in die heiligheid kwam de schoonheid Gods voor en in de gerechtigheid Gods proefde hij, dat God is het inbegrip van alle goed. En als zulk een schepsel omslaat, dan overvalt hem van Godswege den vloek. God moet dan zulk een schepsel vloeken. En in dien vloek wordt hij gewaar, dat God een Wreker is en zeer grimmig. Dan wordt hij een dwaas in plaats van een kenner Gods; dan wordt hij vuil instee van heilig; dan wordt hij krom en verdraaid inplaats van recht.

En het bange resultaat is, dat dan de Heere een weerspiegeling ziet van den Satan op de aarde. Dan weent de mensch en dan kromt hij zich in de smarten. En dat is de geschiedenis van den natuurlijken mensch op aarde. En dat is de geschiedenis van het gansche menschedom. Ja zelfs het arme stomme schepsel wordt gevloekt om onzentwil en de gansche schepping zucht in barensnood verkeerende.

En dat wordt al erger. De geslachten der aarde

weenen nu al en hun weenen is een jammerlijk klagan. Niemand kan het lijden der menschheid om der zonde en schuld wille vertolken. Doch het wordt nog veel erger. Luistert naar Jezus: ". . . en dan zullen alle de geslachten der aarde weenen!" En tot achtmaal toe heeft de Heiland gezegd: "daar zal weening zijn en knersing der tanden!" Het is de vreeselijke tegenstelling van het lieflijk lied der schepping; het is het gegil der verdoemden, die tot in alle eeuwigheid kermen moeten, vanwege de liefde Gods, waarmede Hij Zichzelf mint en het kwade in de kwaden straffen moet.

Doch ik hoor een nieuw lied.

Zingt nu met nieuwe lofgezangen, de nieuwe blijken van Zijn gunst!

O! wonder, eeuwig wonder! De Heere Jezus verschijnt en gaat staan in de plaats van de weenende kinderen Gods, die van eeuwigheid bemind werden door hun Vader die in de hemelen is. En staande op hun plaats moet hij brullen in d' angsten die Hij lijdt, zoo fel geslagen. Hij kermt in doodsnoed, daar al de baren van Gods toorn over Zijn arme en onschuldige hoofd gaan. Hij die den Vader eeuwiglijk mint moet als een misdadiger aan het bange Kruis genageld. En Hij zinkt weg in het lijden van den eeuwigen dood. En aankomende bij den bodemloozen dood, dat vreeselijk monster, moet Hij dien dood verslinden tot overwinning. Doch Hij volbrengt het, want Hij is God, te prijzen tot in alle eeuwigheid.

Juicht nu met nieuwe lofgezangen! Het is de openbaring van een vreugde des Heeren, die onuitsprekelijk is. En hooger dan Adams vreugde, want Jezus is hooger, veel hooger. Hij is de Heere uit den hemel. En uit de diepten des doods opkomende, gaat het al hooger tot in den troon Gods. En Hij neemt ons mee.

Die Jezus gaat staan in het midden der broederen en daar hoorde de profeet David Hem jubelen, zooals Adam niet kon jubelen. Luistert slechts naar Hem: "Van U zal Mijn lof zijn in een groote gemeente; Ik zal Mijn geloften betalen in tegenwoordigheid dergenen die Hem vreezen. De zachtmoedigen zullen eten en verzadigd worden, zij zullen den Heere prijzen die Hem zoeken; ulieder hart zal in eeuwigheid leven!"

En Hij leert ons het lied der verlossing. God, onze God, heeft dat lied der verlossing gejubeld van eeuwigheid en ook wij zullen het uitjubelen in een groot ge-roep van vreugde, hetwelk door de hemelzalen zal bruisen, begeleid met muziek ontlokt aan de citers Gods.

De wegsleepende muziek en harmonie van het eeuwig zingen Gods, weerklinkende in den God-mensch te midden van een koor van stemmen, waarin Hij de liefelijkste klanken uit.

God alles en in allen.

Hallelujah!

Amen.

G. V.

The Trespass-Offering

The explanation of the sin-offering has been brought to completion. The offering next in order and the one to which attention is now to be directed is the trespass-offering. In the original the name found for this offering is the word *asham*, the primary meaning of which is *guilt*. In its nature and design it was nearly identical to the sin-offering, as is evident from the description of it given in Lev. 5:14; 6:7 and especially from the statement in chap. 7:7, "As the sin offering is, so is the trespass-offering: there is one law for them." "And the Lord spake unto Moses, saying, If a soul commit a trespass, and sin through ignorance, in the holy things of the Lord; then he shall bring for his trespass unto the Lord a ram without blemish out of the flocks, with thy estimation by shekels of silver, after the shekel of the sanctuary, for a trespass offering; and he shall make amends for the harm that he hath done in the holy thing, and shall add the fifth part thereunto, and give it unto the priest; and the priest shall make an atonement for him with the ram of the trespass offering, and it shall be forgiven him. Chap. 5:14-17.

"And if a soul sin and commit any of these things which are forbidden to be done by the commandments of the Lord; though he wist it not, yet he is guilty and shall bear his iniquity. And he shall bring a ram without blemish out of the flock, with thy estimation, for a trespass offering unto the priest: and the priest shall make an atonement for him concerning his ignorance wherein he erred and wist it not, and it shall be forgiven him. It is a trespass offering: he hath certainly trespassed against the Lord. 5:18, 19.

And the Lord spake unto Moses saying, If a soul sin, and commit a trespass against the Lord, and lie unto his neighbor in that which was delivered unto him to keep, or in fellowship, or in a thing taken away by violence, or hath deceived his neighbor; or have found that which was lost, and lieth concerning it, and sweareth falsely; in any of all these that a man doeth, sinning therein: then it shall be, because he hath sinned and is guilty, that he shall restore that which he took violently away, or the thing which he hath deceitfully gotten, or that was delivered him to keep, or the lost thing which he found, or all that about which he hath sworn falsely; he shall even restore it in the principle, and shall add the fifth more thereto, and give it unto him to whom it appertaineth, in the day of his trespass offering. And he shall bring his trespass offering unto the Lord, a ram without blemish out of the flock, with thy estimation, for a trespass offering unto the priest: and the priest shall make an atonement for him before the Lord: and it shall be forgiven him for any thing of

all that he hath done in trespassing therein. Chap. 6:1-7.

"When a man or woman shall commit any sin that men commit, to do a trespass against the Lord, and that person be guilty; then they shall confess their sin which they have done: and he shall recompense his guilt (*asham*) with the principle thereof, and add to the fifth part thereof, and give it unto him to whom he has become guilty. But if the man have no kinsmen to recompense the guilt (*asham*) unto, let the guilt (*asham*) be recompensed unto the Lord, to the priest, besides the ram of the atonement, whereby an atonement shall be made unto him." Num. 5:5-8.

Many Bible students have found it difficult for themselves to precisely state how this guilt- or trespass-offering, as to its nature and design, differed from the sin-offering. Gesenius, in that paragraph of his lexicon in which he gives the sense and meaning of the word *Asham*, says that the exact point of distinction between the kind of sins to be expiated by the one offering and the kind to be expiated by the other has hitherto been sought in vain. What may have been the cause of this failure to detect this difference and this distinction? According to Fairbairn, it was the mistake of supposing that the description of the trespass-offering begins with the first verse of chapter 5. Now to suppose this is indeed plainly a mistake. The description of this latter offering begins not with chapter 5, but with the 14th verse of this chapter. The section beginning with chapter 5 and continuing through verse 13 concerns the sin-offering. There is conclusive evidence of this. In 6 of the 13 verses of this section the offering is mentioned by name and the name employed in each instance is "sin-offering". This section then belongs not to what follows but to what immediately precedes. And what precedes is what constitutes the principle section of the description of the sin-offering. In this disputed section provision is made for a cheaper kind of sin-offering—for an offering (of fine flour) that the circumstances of the poorest among the Israelites would allow them to bring.

That the sin and trespass-offering were two distinct offerings is a contention firmly substantiated by the circumstance that the requirements for each differed. The sin-offering had to be a female from the flock, a lamb or kid of the goats on ordinary occasions, while on the great day of atonement the animals for the altar were to be a bullock for the high priest and a goat for the congregation. The trespass-offering, on the other hand, called for a ram. There are still other differences to be noticed. The blood of the sin-offering was put upon the horns of the altar and what remained of it was poured out at the altar's base. As to the blood of the trespass-offering, all of it was poured out at the base of the altar and thus not put upon its horns, nor carried into the holy places of the sanctuary. And when, on the more solemn and public occasions, it was

required that a whole series of offerings be brought, the trespass-offering was not of the required series. The conclusion is warranted therefore that this offering, as compared with the others, was of an inferior kind. And, finally, there was also a difference between the kind of sins that called for the sin-offering and the kind to which the trespass-offering had respect. What this difference was is clearly enough indicated by statements made in respect to sins expiated by the trespass-offering—statements that read, “And he shall make amends for the harm that he has done in the holy thing. . . . Then it shall be, because he hath sinned, and is guilty, that he shall restore that which he took violently away, or the thing that he hath deceitfully gotten, or that which was delivered him to keep, or the lost thing which he found, or all that about which he hath sworn falsely; he shall even restore it in principal, and shall add the fifth part more therunto.” Chap. 5:15; 6:4-5. “And he shall recompense the guilt with the principal thereof, and add to the fifth part thereof, and give it unto him to whom he has become guilty.” Num. 5:7. Thus the sins that required the trespass-offering were sins the resulting harm of which the offender could make amends for and the guilt of which could be recompensed. The sins to which the sin-offering had respect were not of this kind. They were not sins the guilt of which could be compensated.

Now this class of sins (the class that could be compensated and for which the trespass-offering had been instituted) permitted of being divided into two groups. To the first group belonged the sins committed directly against Jehovah, while the other was comprised of sins that directly concerned the offender's neighbor. Just what sins they were that formed this first group may be known from Scripture itself. According to Lev. 5:14, they were trespassers “in the holy things of the Lord”. The text reads, “If a soul commit a trespass in the holy things of the Lord;”. . . . Now according to Deut. 26:12, 13, “the holy things” of the Lord that the trespass-offering concerned, were the firstfruits and the tithes. In this passage statements occur that clearly show this, “When thou hast made an end of tithing all the tithes of thine increase. . . . When thou shalt say before the Lord thy God, I have brought away the *hallowed things* out of mine house. . . .” In this scripture, the “tithes” and the “hallowed things” appear as being one and the same.

Thus the sins expiated by the trespass-offering were firstly those that consisted in the unconscious transgression of the laws that concerned the sacred dues. Now there are several such dues to be mentioned.

1. The first-born of the herd and flock—after having been properly sacrificed, such were to be eaten by those presenting them to Jehovah, and shared with

the dependent members of the community and especially with the Levites. Deut. 14:23-27; 15:19-22.

2. The first fruits—Each year every Israelite shall put the first-fruits of his ground in a basket and bring them to the sanctuary. After the priest has placed them before the altar, the offerer shall recount how Jehovah has cared for and led His race, delivering it from the bondage of Egypt and giving it the fertile land of Canaan. Having thus expressed his appreciation of Jehovah's care, he and his family shall joyfully eat the first-fruits, sharing them with the Levites and the resident aliens. In addition to the first-fruits of the grain, wine and oil, every Israelite shall bring to Jehovah the first fleece of the sheepshearing. All the fruit which a tree bears on its fourth year shall be presented to Jehovah. At harvest time a sheaf of the first-fruits shall be waved by the priest to Jehovah. The first of the grain of the threshing-floor and a cake made of the first coarse flour ground in the mill shall also be presented to Jehovah. Deut. 26:1-11; 18:4; Lev. 23:10, 11; Num. 15:18-21; Lev. 2:14-16.

3. Tithes—The Israelites shall bring a tithe of all the products of their fields and vineyards to Jehovah at the sanctuary two out of every three years and there eat it, sharing it with the dependents in the community; but the tithes of the third year shall be stored up in the different towns for the use of the Levites and the needy. Each Israelite after setting aside the triennial tithe shall solemnly swear before Jehovah that he has withheld nothing of that which was due. A tenth not only of the products of the land and trees but also of the herd and flock shall be given to Jehovah. Any man attempting to substitute an inferior for a good animal shall forfeit both to Jehovah, together with the right of redeeming them. Otherwise, if a man desires to purchase back any part of the tithe which he owes, he shall pay its value and one-fifth in addition. Deut. 14:22-29; 26:12-15; Lev. 27:30-33.

The Levites, whose income is the tithes of the people, shall likewise turn over as their offering the choicest tenth of the same to the priests. Num. 18:26-32.

4. Poll-Tax—Every male Israelite, twenty or more years old shall pay, whether he be rich or poor, an annual poll-tax of half a temple shekel (about 35 cents). The income from this source shall be devoted to the support of the service of the sanctuary. Ex. 30:12-16.

Besides these dues, there are to be mentioned the voluntary offerings, the things vowed, and the spoils of war.

1. Voluntary Offerings—Of the abundance of their fruits and of the products of the vine shall the Israelites give to Jehovah. When they go to worship him at the sanctuaries they shall never fail to bring some

offering. Ex. 34:20; 22:19.

At the three great annual feasts every male Israelite shall bring to Jehovah at the central sanctuary voluntary offerings in proportion as he has been prospered and is able. These shall be eaten by the offerers and their households. Deut. 16:10-17; 12:5-8.

2. Things Vowed—No one is obliged to make a vow; but, when he has, he must not be remiss in performing it, for negligence in so doing is a sin against Jehovah and will incur the divine displeasure. Deut. 23:21-23, 18; 12:10-26.

3. Spoils of War—One one-thousandth of all the spoils of war were to be given to priests and the same amount to the Levites as a special gift to Jehovah. Num. 31:25-54.

These are the laws that the trespass-offering first of all concerned. But this offering might be brought only if the transgression was the result of ignorance or oversight. It thus might not be brought if the transgression had been deliberate and intentional, the issue of a heart wilfully disobedient. Here also the presumptuous sin cried for the immediate death of the offender. And it is not difficult to understand why it should. Israel was a people that has been delivered by Jehovah from the bondage of Egypt. The land of Canaan further was Jehovah's rest which He had prepared and entered with His people. He therefore, as redeemer-God was the supreme Lord of this land and of its redeemed inhabitants—the people of Israel. That there now might be in Israel a perpetual memorial of Jehovah's past accomplishment and tangible evidence of His supreme Lordship, he commanded His people to separate unto him the tithes and firstfruits of all their earthly gain and, after having placed them before His altar, to declare while still standing in His presence:

"A Syrian ready to perish was my father, and he went down into Egypt, and sojourned there with a few, and became there a nation, great, mighty, and populous:

"And the Egyptians evil entreated us, and afflicted us with a hard bondage:

"And when we cried unto the Lord of our fathers, the Lord heard our voice and looked upon our afflictions, and our labour, and our oppression:

"And the Lord brought us forth out of Egypt with a mighty hand, and with an outstretched arm, and with great terribleness, and with signs and with wonders:

"And he hath brought us into this place, and hath given us this land, even a land that floweth with milk and honey:

"And now, behold, I have brought the first-fruits

of the and, which thou, O Lord, hast given me." Deut. 26:5-10.

Thus the Israelite, who purposely held back his firstfruits, wilfully neglected to come forward with the memorial of his (typical) deliverance and with the evidence of Jehovah's supreme Lordship. Such a one, therefore, through his act of disobedience denied his own (typical) deliverance, rejected and disowned Jehovah as his redeemer-God, usurped God's place in His own house to place in the service of self what belonged to God and what he, the Israelite, might therefore will to hold only as a trust. For it is to be considered that the firstfruits and the tithes were representative of the entire harvest, so that through his wilfully withholding these offerings, the offender declared that the supreme owner of all the yield of his land was not Jehovah but himself.

But there is more to say on this. These firstfruits were also the sign of the firstfruits of the Spirit of Christ, the earthy token of the sacrifice of the praise of that body, that self of his, that the believer presents to God a living, holy, and acceptable sacrifice. Thus those firstfruits were at once a sign of heavenly realities, of the gifts of the Spirit that believers in this life receive out of Christ's fulness. Wrote the apostle, "but ourselves also which have the firstfruits of the Spirit, even we ourselves groan within ourselves, waiting for the adoption. . . ." Rom. 8:23. Now, as these firstfruits of the Spirit are part and parcel of the man endowed with them, offering these fruits must consist in the believer offering his very self, in his yielding himself to God in a heartfelt service. Now of this spiritual act of dedication, the Israelite's presenting his material gifts to the Lord was the sign. And if he was a believer, this act of his at once betokened his dedication of self to the service of his God.

It is plain therefore, that the Israelite who wilfully withheld either the whole or a part of his firstfruits, not only deliberately refused to bring forward the memorial of Israel's deliverance and the evidence of the supreme Lordship of Jehovah but also refused to bring into being the very signs of the things heavenly. He was thus a man who, through his wilful negligence, declared that he could rightfully and with impunity withhold his very self from the God Who had (symbolically) delivered him and in Whose house he dwelt as God's creature.

But this is not all. The firstfruits and the tithes were almost the sole source of support of the priests and the Levites by whom the service at the sanctuary was performed and of the stranger, the fatherless and the widow in the land. We learn this from Deut. 26:12. The passage reads, "When thou hast made an end of tithing all the tithes of thine increase the third year, the year of tithing, and hast given it unto the

Levite, the stranger, the fatherless, and the widow, that they may eat within thy gates and be filled: . . .” And that the Israelite might always recoil from yielding to the sinful inclination of diminishing his tithes, the Lord placed him under the necessity of saying before His face, when an end of tithing had been made, “I have brought away the hallowed things out of mine house, and also have given them unto the Levite, and unto the stranger, to the fatherless, and to the widow, according to all Thy commandments which thou hast commanded me: I have not transgressed thy commandments, neither have I forgotten them: I have not eaten thereof in my mourning, neither have I taken away ought thereof for any unclean use, nor given ought thereof for the dead: but I have hearkened unto the voice of the Lord my God, and have done according to all that thou hast commanded me. Look down from thy holy habitation from heaven, and bless thy people Israel, and the land which thou hast given us, as thou swarest unto our fathers, a land that floweth with milk and honey.” Deut. 26:13-15.

Thus the Israelite who knowingly diminished his tithes was one who said in his heart, “As for me, the indigent in the land and the ministers of Jehovah may starve and the service at the sanctuary may disappear from the face of the earth.” And what greatly aggravated his sin is that with the knowledge in his soul of wilfully having defrauded Jehovah he would solemnly declare before the face of the Lord that he had brought away God’s “holy things” out of his house.

In the light of the above observations, it can not be thought strange that the sin of taking away from these sacred dues called for the instant death of the offender. For such a one there was no sacrifice.

So, then, only he who unintentionally, by mistake or oversight, had withheld from Jehovah His just due, might bring the trespass-offering. And this offering he had to bring. For “though he wist it not,” that is, though he without his knowledge had sinned in “the holy things of God”, “yet he is guilty, and shall bear his iniquity.” Thus his ignorance did not excuse him. “He hath certainly trespassed against the Lord.” Lev. 5:17-19.

But more was required of him than this. Even before the priest was allowed to make atonement for him in respect to his sin, he was obliged to “make amends for the harm that he had done in the holy thing,” and to “add the fifth part thereto, and give it unto the priest.” The clause “and shall add a fifth part thereto” proves conclusively that the offenses under consideration did actually consist in the offender having taken from the firstfruits or from the tithes. There is also other evidence of this, found in the 15th verse of chap. 5, a verse that reads (in the original), “If a soul commit a trespass, and sin through ignorance, *taking or diminishing from the holy things*. . .” If these had been diminished, *unwittingly and thus not deliberately*,

the offender had to give whatever he had withheld and in addition a fifth part thereof. It was in this addition that the penalty was proportioned to the offence. The reparation having been made, then, with the ram “the priest shall make an atonement.”

Thus taking from the sacred dues, was a sin so serious that, if committed intentionally, it could not even be atoned (symbolically). It shows that here again we have to do with a sin that if intentional and persisted in, was one inconsistent with grace. For the above-cited reasons, no Israelite, with the love of God in his heart, could persistently walk in this sin. Even if unintentionally committed, the sin had to be atoned and the offender found himself under the necessity of making amends in a manner just described. That amends had to be made even before the sin might be atoned, had its reason. The offender had to provide the priest with some evidence that he had *unintentionally* defrauded Jehovah and that he was truly sorry for his carelessness. And this evidence consisted in his making amends for the harm that he had done.

What now has all this to say to us? It, of course, will not do to say that these requirements, as they concerned a service that has vanished away because of its having waxed old, may be altogether ignored by us. All scripture, thus also the ceremonial law, “is given by inspiration of God, and is profitable for doctrine, for reproof, for correction, for instruction in righteousness. With what reproof, correction and instruction, then, do these requirements come to New Testament believers? What is their power to bind the conscience even in this day? Let us see. The statement that believers are still in duty bound to support by their material gifts the ministry of the word is one that certainly needs no proof. But the question whether our offering has the significance that it formerly had, must, of course, be answered in the negative. In presenting their material gifts unto the Lord, believers of this day do not bring forward the memorial of their deliverance from a typical bondage as did the believers of the Old Covenant when they offered. Neither must it be said that they give to the church and to the poor with a view to keeping alive the memory of their deliverance from their spiritual bondage. Were this true, the action would partake of the character of a sacrament. And as to the contention that these material contributions are to be regarded as special signs or symbols of the fruits of righteousness that believers bear—this contention, too, is wrong. This, to be sure, is not denying that in a general sense the earthly is a symbol of the heavenly.

If these observations are correct, and they are this, it follows that our contributions are no “holy things of the Lord” in the same sense that Israel’s firstfruits and tithes were this. These gifts, on account of their being what they were, firstfruits and tithes, that is, tenths (ten is a symbolical number signifying com-

pleteness) witnessed to the truth that the people of Israel were a people delivered from (a typical-symbolical) bondage, that the land in which this people resided was Jehovah's, that thus this people, together with the entire yield of the soil of this land, belonged exclusively to Him. This was the speech of which their tithing was the expression. Offering the firstfruits and tithing were very plainly typical-symbolical institutions that, together with the ceremonies of the law, vanished away.

Herewith the question has been answered whether the Church of God still finds itself under the necessity of tithing. It does not. Yet, *as a method of giving*, tithing is to be recommended. Only, what must be realized is that giving the tenths has now no more significance than the giving of the elevenths or the twelfths. For the ceremonies of the law have come to an end. God must now be served in spirit and in truth. Thus, the sacrifices that believers now bring are spiritual, those of praise. The gift is their living, holy body that they present unto God, and *this* body is now the memorial of their spiritual redemption. The apostles in their epistles everywhere emphasize this. "By him therefore," wrote the apostle to the Hebrews, "let us offer the sacrifice of praise to God continually, that is, the fruit of our lips giving thanks to His name." And the apostle Peter tells the as lively stones, are built up a spiritual house, an holy priesthood, to offer up spiritual sacrifices, acceptable to God by Jesus Christ."

The matter then is this: In the Old Dispensation all was type and symbol: the deliverance from the bondage of Egypt, Canaan and its redeemed residents, the sanctuary and the sacrifices, the tithes and the firstfruits together with the people's voluntary offerings. But the true deliverance is from a bondage that is spiritual. The true sanctuary is the church. The true sacrifice is Christ. And the memorial and evidence of the believer's redemption are the good works in which he is empowered to walk.

It is then the sanctified self that believers now place upon God's altar. But this self necessarily includes their entire earthy substance, all their material gain. For this gain is God's. It is a gain that He bestows in His love. It is an earthy reward that comes to them in conjunction with the exercise of sanctified powers and talents of which not they but Christ's God is the Creator and Sustainer. And though the land in which they live is not a Canaan, the earth and the fulness thereof is as truly God's as was Canaan. And it is with the yield of this earth that the Lord sustains the lower nature of His people in order that, as so sustained, they may work His works. How can Christ's God possess His people and not their material substance, if this substance, too, is His creature? And did (spiritual) strangers scattered abroad that "Ye also,

not Christ, through His suffering and death redeem His people, certainly, but with them the entire cosmos? So He did. The earth and the fulness therefore is rightfully His. And the wicked, by whom this earth is now being corrupted, must therefore be destroyed. The earth is not their's but Christ's. And for this truth, believers must witness. And their witnessing must consist in their yielding their very selves to Christ and in their serving Him with all their earthy substance. And this by God's mercy, they do. And loving the kingdom causes, they freely and gladly give of their substance to the support thereof, *as the Lord blessed them*. But he who wilfully diminishes these gifts, deliberately takes from that which should go to the support of the ministry of the word, commits a grave sin. Such a one, as well as that disobedient Israelite of old, sets himself up as supreme Lord over self and his substance. And he, too, through his wilful negligence declares that as for him the service of God may perish from the earth.

But this is not enough said. Certain it is that the memorial of the believer's redemption and actual liberation from the bondage of sin, is now the spiritual fruit that he as a good tree bears, but so bears that men see his good works and glorify God. Now a good work can be seen only when God's love in the believer is allowed to express itself in deeds of mercy. The believer must do good if he is to be seen as a monument of Christ's accomplishment in him. "But to do good and to communicate forget not: for with such sacrifices God is well pleased." Heb. 13:15.

The conclusion to which we are driven is that the act of wilfully withholding or diminishing the gifts that should go to the support of the ministry and of the poor is still a great sin. Can this sin, if deliberately done, be forgiven? As has been shown (in former articles), in the Old Dispensation it could not be symbolically atoned for and forgiven. But from this it does not follow, as has also been explained, that this sin and the class of (symbolically) unpardonable sins to which it belonged, could and can not be truly forgiven. If repented of, it will be. And it will be repented of, if the offender be truly a believer. For what man with the love of God in his heart can deliberately and persistently walk in this sin? What truly Christian man can shut up his bowels from the poor and destitute brethren and from the ministry of the word? Says the apostle John in his first epistle, "But whoso has this world's goods, and seeth his brother have need, and shutteth up his bowels of compassion from him, how dwelleth the love of God in him?" I John 3:17. And if he who has offended in this respect, truly repents of his sin, will he not want to make amends for the harm he has done, as far as he is able? Will he not, as well as the offender of old, have to do this, if he would be forgiven?

G. M. O.

First Be Reconciled To Thy Brother

Therefore if thou bring thy gift to the altar, and there rememberest that thy brother has ought against thee; leave there thy gift before the altar, and go thy way; first be reconciled to thy brother, and then come and offer thy gift.

Matt. 5:23, 24.

Let us now briefly consider the second group of sins that the trespass-offering concerned. As was said, characteristic of this second group is, that they were committed more directly against the neighbor. . The sins belonging to this second group were again of two kinds: 1. Sin in which pecuniary compensation could not be given, but punishment had to be inflicted in some way; 2. Sins that could be compensated by money.

The ritual for the first kind of sins is given in Lev. 2:17-19. The passage reads, "If a soul sin, and commit any of these things which are forbidden to be done by the commandments of the Lord: though he wist it not, yet he is guilty and shall bear his iniquity. And he shall bring a ram without blemish out of the flock, with thy estimation for a trespass offering, unto the priest: and the priest shall make an atonement for him concerning his ignorance wherein he erred and wist it not, and it shall be forgiven him. It is a trespass-offering: he hath certainly trespassed against the Lord."

The Pentateuch contains but one specimen of this kind of sins. This is given in Lev. 19:20. Here we read, "And whosoever lieth carnally with a woman that is a bondmaid, betrothed to an husband, and not at all redeemed, nor freedom given her: there shall be punishment, they shall not be put to death, because she was not free. And he shall bring his trespass-offering unto the Lord. . . ."

Adultery was a sin that had to be punished by death. But this law was inapplicable in its full force in the case of a slave, since she could not legally contract marriage. Still the moral offence had to be punished. Probably both parties were punished when the acquiescence of the woman might be presumed, and the man alone in the opposite case. The punishment having been meted out, the male offender brought a ram and the priest made atonement for him.

Of the second kind of sins of this last group for which the trespass-offering availed, several specimens are mentioned in Lev. 6:1-5, "If a soul commit a trespass against the Lord, and lie unto his neighbor in that which was delivered him to keep, or in fellowship, or in a thing taken away by violence, or hath deceived his neighbor; or have found that which was lost, and lieth concerning it, and sweareth falsely; in any of these that a man doeth, sinning therein; . . ." These

are the only sins mentioned. Let us examine them.

"If a man lie to his neighbor in that which was delivered him. . . ." This has reference to a deposit, a thing entrusted to be kept. The sin in this case would consist either in the offender denying that he had received it at all, or in his denying that it was received in trust, or in his refusing to restore it.

"Or in fellowship. . . ." or pledge. This differs from the former in its being not simply a trust but a pawn. The offence might also consist in appropriating the thing by violence or by deceit; or even in denying that what was lost had been found and in confirming the denial by an oath. This false swearing refers to all the sins mentioned in this passage.

The sins here mentioned are to be taken as representative of a class. This is certain. For if moral weakness, embodying itself in the sinful acts examined, could be atoned by the trespass-offering, there could be no reason why this same weakness could not be expiated when expressing itself in other directions. The sins here mentioned could not, to be sure, be committed through ignorance. They were sins of moral weakness, committed under the stress of sinful passion or occasioned by temptation and yet not characterized by that settled and deliberate malice that marked the presumptuous sins. Thus they were sins not inconsistent with grace. They are sins in which believers can and do fall. That sins such as these could be symbolically atoned and forgiven should cause one to be on guard against hastily concluding that this or that unspiritual and ill-behaving member of Christ's church is not true Christian. An examination of these sins should cause us to say that it is astonishing in what sins a true believer under the impulse of a carnal passion will fall.

Now all these sins here mentioned could be compensated with money. And this the offender had to do, "Then it shall be, because he hath sinned, and is guilty, that he shall restore that which he took violently away, or the thing which he hath deceitfully gotten, or that which was delivered him to keep, or the lost thing which he hath found, or that about which he hath sworn falsely; he shall even restore it in principle, and shall add the fifth part more thereunto, and give it unto him to whom it appertaineth, in the day of his trespass-offering."

The amends for the harm done was to be made to the person wronged before the offence could be atoned by the priest.

From the law of the trespass-offering it is clear that the wrong done to a man had to be restituted if the sin was to be forgiven. The two principles here brought out is that there must be both the desire, as far as possible, to make amends for the harm done and that there must be also the sacrifice appointed for "the covering" of the sin. Here are brought out two principles which everywhere, under the Old and New

Dispensation alike, are concerned in the forgiveness of sin. Sin to be forgiven must be repented of. And there is no true repentance for wrong done, if the offender will not make amends, if he possibly can. It is certainly also for this reason that it is easier for a camel to go through a needle's eye, than for a rich man to enter into the kingdom of heaven—the rich man, that is, the man with many possessions. In amassing his wealth he did much harm. Making amends for his harm would therefore have to consist in his parting with most of his possessions, as much of his goods he gained by dishonest methods.

"If a soul sin, and commit a trespass against the Lord and lie unto his neighbor. . . ." To lie, to offend against man, was at once to trespass against the Lord. One could not offend against man without also offending against God, yet the offence which had God directly for its objective point was necessarily more serious, since it involved a deeper tort than that which was directed only against man. Hence, the trespass that consisted in withholding from the Lord the tithes and other offerings for the support of the service at the sanctuary, could not be atoned by the priest. Such sins, let it be repeated, had to be punished by death. But even if the trespass was deliberate, if it was against man directly and did not fall in the class of unexpiable sins, it was atoned.

Whereas all sin is guilt, the question might be asked why the trespass-offering, in distinction from the sin-offering bears in the original the name of guilt-offering. In all likelihood, the reason was that the guilt of the offences for which the trespass-offering availed, was rendered exceptionally prominent by the requirement that amends be made for the harm done.

G. M. O.

Now And Then

For now we see through a glass, darkly;
but then face to face; now I know in part;
but then shall I know even as I am known.

I Cor. 13:12.

In this scripture the apostle compares the *now* with the *then*, the *present* with the *future*, the *earthly* with the *heavenly* mode of existence of the children of God. And the apostle discovers a remarkable difference. Now we see through a glass. . . but then face to face. What is it that we now see? A face! This must follow from the circumstance that we shall see face to face. The meaning is that there is a face that we shall have as the direct object of our vision, and that we now behold indirectly in or through a glass. And this face is God's. Has He then a face? If He had not, we would never be seeing Him. And that we shall see

Him, the God and Father of our Lord Jesus Christ, is His promise to us. Said Christ, "Blessed are the pure in heart, for they shall see God." And in John's first epistle we come upon this statement, "Beloved, now are we the sons of God, and it doth not yet appear what we shall be: but we know that, when it shall appear, we shall be like Him; for we shall see Him as He is." We will then be seeing Him, not, to be sure, His essence which is invisible but His face and thus Him. For His face is radiant with the beauty of His infinite virtues, the glory of His invisible self, so that beholding this face, we see God, His very heart, the love of His heart by the power of which we are saved to the uttermost. And God's face is Christ Jesus. Did not Philip's question, "Lord, shew us the Father, and it sufficeth us," draw out of Him the reply, "Have I been so long time with you, and yet hast thou not known me Philip?; he that hath seen me hath seen the Father; and how sayest thou then, Shew us the Father?" Verily He is the face of God. For He is in the Father, and the Father in Him. And the words that He speaks, He speaks not of Himself: but the Father that dwelleth in Him, He doeth the works.

God's face, then, is Christ—the Christ as He brings Himself forward for what He is. And He is the Lamb of God, Who took away the sins of the world by His suffering and death; the way, the truth and the life; the resurrection and the life; the Christ with Whom we were crucified, buried and raised up together and made to sit in heavenly places in Him; the Christ Who ascended into heaven, Who was crowned there with power and glory and Who now gathers His church and rules His people by His Spirit and His Word; the Christ who can pray for us and save us to the uttermost, as He is the Lamb "as it had been slain" and as in Him now dwelleth all fulness bodily; the Christ, finally, who shall roll up the heavens as a scroll and cause the elements to burn that the new heavens and the new earth may appear and that His people with Him may appear in glory. This Christ, in the central sense, is the face of God. Beholding Him, we see God.

Now this face we see in this life through or in a glass. It is a mirror to which the apostle here refers. Now what a man beholds in a mirror is the image of whatever object lies in the path of the light-waves that the mirror reflects. If that object be the man himself, it is the reflected image of his very self that he beholds. Now the scriptures are such a mirror as in them we behold an image of God's face, which is Christ. In this life, therefore, we stand not before God's very face but before His face as reflected by the scriptures. It is for this reason that the children of God feel themselves attracted to the Word. It is through the Word that they behold the adorable face of their God Whose grace they are ever being made to experience. Let them take away therefore from the

believer what they will, but let them leave him his Bible, and he will still count himself blessed.

However, we now see through a glass darkly, that is, what we behold in this mirror (the scriptures) is but a rather dark, vague, reflection of God's face. To understand this speech of the apostle, we should know that the mirror to which he here compares the scriptures is not of a kind in use in these modern times of ours, but of a kind in use in the apostle's day. What in that day did service as a mirror was a piece of polished metal, usually brass. Now the image that a man would see of himself in such an ancient mirror was dark in the sense of vague. So, too, the image of God's face which we behold in the scriptures is characterized by a certain vagueness. How is this to be accounted for? Objectively by the circumstance that the language of scripture is earthy as are also the symbols through which Christ in His Word speaks to His people of the glory of His Father and of Himself. In scripture, to illustrate, Christ appears as the true bread, the living water, wine and milk, as the door and the way, as the lamb and the altar, as the morning star, as the sun that shines in our heaven. Now these creatures, every one of them, are earthy. Thus the word or names by which they are known are likewise earthy. They are this as they do service in the first instance as significations of things earthy. As built up into sentences, therefore, they form an earthy speech, language. It is in a speech of this character, thus not in a speech directly heavenly, that our scriptures were written. In the scriptures therefore, we behold an earthy image of the face of God. The scriptures being earthy, the image of His face that we behold in them must of necessity be an earthy replica of the radiance of the Father's glory. Thus as compared with God's very face this image, this glory of God as reflected by the earthy, must be vague.

In the Book of the Revelation of John, one comes upon a description of the heavenly beauty of the New Jerusalem. In this Book one beholds this city, having the glory of God, with light like unto a stone most precious, even like a jasper stone, clear as crystal and with streets like unto pure gold. This, we say, is heavenly gold. True, but the only gold ever seen by us is earthy. Setting this gold and those jasper stones before our mind's eye, and what are we face to face with? An earthy mirror in which we behold an earthy and thus dark image of the heavenly glory of a heavenly reality. As the heavenly far surpasses the earthy in glory, the earthy can not otherwise but vaguely, darkly, reflect the glory of the heavenly, the heavenly radiance of God's face.

And it is well that it is thus. Can we look into the face of the sun that shines in our heaven and retain our vision unimpaired? We cannot. The dazzling brilliance of that face would blind us so that we would never again see. How then could we look directly into

God's face with our earthy and sinful eyes? The dazzling radiance of that face would destroy us. In his vision John saw one like unto the son of man with hairs white like wool, as white snow and with eyes as a flame of fire. It was the glorified Christ. And when John saw Him, he fell at His feet as dead. And John rose again but only as a result of Christ's having laid upon him His right hand. Moses besought God to show him His glory. He realized not what he asked. But the prayer was partly heard. But while God's glory past by, God put him in a cliff of the rock and covered him with His hand. And not until He had passed did He remove His hand, so that all that Moses saw of God's face is the back parts of His glory. We cannot, while in the house of this our earthy tabernacle have the heavenly as the direct object of our vision. For we are men with eyes earthy. It is only the heavenly eye that can directly behold the heavenly. Hence, we now see through a glass darkly. And therefore in the words of the apostle, we know in part and we prophesy, praise, in part. For it follows from the nature of things that our prophesying is always according to the measure of our knowledge. For to prophesy is to give utterance, as prompted by love, to what may be known of God from His face, which is Christ. Hence, as a result of our seeing through a glass darkly with earthy eyes, it cannot be otherwise but that we prophesy in part. And so we do. We are but children *now*, and this on account of our still bearing the image of the earthy. In our present unglorified state, we speak as children, as we speak in terms of an earthy language of things heavenly. We understand as children, in that we mind the things of the Spirit with an understanding that is earthy and that is occupied with an image of the heavenly that is earthy. We do and can not speak of things heavenly, in terms of a heavenly language; for, as yet, we are not heavenly and we have not the heavenly as the direct object of our vision. We speak as children, even apart from our being sinful people. Adam in the state of righteousness spake as a child and likewise the prophets and the apostles and this for the reasons just given.

Paul knew a man (the apostle is here speaking of himself) in Christ above fourteen years ago, whether in the body he could not tell, or whether out of the body, he could not tell, caught up to the third heaven, in paradise, where for a brief space of time (such is the implication of his experience) he stood face to face with the heavenly. And what were Paul's recollections? He tells us, "and heard unspeakable words, which is not lawful for a man to utter." II Cor. 12:4. Unspeakable words, Paul heard, words, a language, heavenly, and that therefore no man, still bearing the image of the earthy, can utter.

In the light of the above observations, we can now understand the apostle when he wrote, "Love never

faileth; but whether their be prophecies, they shall fail; whether their be tongues, they shall cease; whether there be knowledge, it shall vanish away. For we know in part, and we prophesy in part. But when that which is perfect is come, then that which is in part shall be done away.

The meaning of this statement is clear. When Christ shall have appeared, this glass, through which we see darkly, will have served its usefulness and therefore vanish away as did the ceremonies of the law at the first coming of Christ. Hence, the knowledge that we have of Him, God, through the earthly scriptures shall also pass away and so, too, our present prophesying. This does not mean that the people of God will cease to prophesy and to praise (how could it be) and that the knowledge of the heavenly that came to them, through the scriptures shall be lost, but it means that in the state of glory, believers shall know and praise as perfected and glorified children of God, who have God's face, the heavenly, as the direct object of their vision, that is, who see God face to face and see Him with glorified and sinless eyes. They shall know then as they are known, as God knows them. And He has His children ever before His eye directly and thus not indirectly through the instrumentality of a mirror reflecting their likeness.

It is clear that no one has a right to conclude from Paul's reasoning in the passage explained in this writing, that the self-revelation of God in the scriptures is incorrect and thus unreliable. The image of an object that the ancients beheld in their mirror, corresponded perfectly, as to its form and all its features, to the very object. So, too, the self-revelation of God in Scripture,—though given through the instrumentality of an earthy language, it is unfailingly correct and infallibly true. The only difference between God's very face and His face as seen through the glass of the Word, is that the latter as compared with the former, is dark, vague. Earthy words and symbols are not by themselves corrupt on account of their being earthy. It is only as built up into sentences by depraved man that they form a speech that is a lie. But as built up into sentences by the Lord God, through His organs of revelation, they form an earthy speech that is infallibly true, a speech that sets forth the truth about God unerringly.

In this life, then, we do not see God as He is. And the reason is not only that we are earthy and that the image of God's face that He sets before our eye in scripture is earthy, but the reason is also that sin still riots in our flesh. To see God as He is, His children must be not only heavenly but also spotlessly clean, pure of heart. But we shall see Him as He is; when we see Him face to face, and are like Him, sinless as He is. Seeing His face directly is the blessed anticipation of all God's children.

God's people have an only friend, the God and

Father of our Lord Jesus Christ. They know Him in Christ. Incessantly does He cause them to experience His love as their redeemer God. It is by the power of His love as their redeemer God. It is by the power of the sake of His Son Who died for all their sins, and that He calls them out of the world into the light of His blessed Presence. It is by the power of His love that He preserves them and shall finally cause them to appear with His Christ in glory. They know Him, do His children. They also have in their possession a letter of Him, the Holy Scriptures. But the Scriptures are earthy, an earthy glass, through which they see, darkly, the image of His face. But He promised to take them all to Himself in Christ. And by this promise they live. For they want to see His face directly, behold with heavenly and pure eyes the heavenly radiance of His face. And they *will* have that face of *His* as the direct object of their vision and be satisfied by His likeness and eternally be made to fully experience the love that shines in His eyes. And with Him shall they have fellowship through Christ, His face. And their joy will be full. And in a heavenly speech and with a mouth cleansed from every trace of its former vileness, and in a speech of heavenly perfection, they will everlastingly cry out His praises. For they then see Him face to face and thus see Him as He is. For they shall then be like Him, their God. He, Himself, has said it. "And we shall see Him as He is, for we shall be like Him." It is not the ideal of essential likeness that is promised us in this scripture, but a likeness that shall consist in our being holy, as He is holy. It is the promise to the effect that God's people shall then be His grown-up children, spiritually mature, on account of His having saved them to the uttermost. Being like Him in this respect, they can then see Him and walk with Him as with a friend. It is the mature son and daughter only that can know the greatness of a parental love and devotion, and appreciate the parent. So, too, here, the sons who see Him, are the sons mature. And they shall then know as they are known, that is, they shall know Him as children who have His face directly before their eye and thus not as a people who see through a glass darkly.

G. M. O.

THE SAFE PLACE

I went to Jesus with a prayer
upon a suppliant's knee;
Low at His cross I laid me down,
Nor asked His face to see,
Yet whispered in His ear the tale
No mortal ear could hear;
The story of a faithless heart;
And of its self-despair.